De 25 punten van het programma van de NSDAP

Michael Kühnen

De 25 punten van het programma van de NSDAP door Michael Kühnen

Het werk "De 25 punten van het programma van de NSDAP," becommentarieerd door Michael Kühnen, hernieuwt met overtuiging het oorspronkelijke partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, dat op 24 februari 1920 door Adolf Hitler in München werd gepresenteerd. Kühnen, een toegewijd nationaalsocialistisch denker, zag dit programma als een tijdloze leidraad en gaf bij uitgave in 1985 / 96 JdF een frisse betekenis voor een nieuwe generatie. Hij combineerde de originele punten – zoals de roep om een groot-Duits rijk, economische hervormingen en een sterke volksgemeenschap – met zijn eigen commentaar, waarin hij deze ideeën verbond aan de uitdagingen van het naoorlogse Duitsland.

Kühnen behield de kern van het programma en benadrukte waarden als "gemeenschapsbelang vóór eigenbelang" en de strijd tegen de joods-materialistische geest. Zijn toelichtingen ademen een diep geloof in de kracht van nationaalsocialisme om Duitsland te herstellen, met nadruk op zowel de sociale als de volkse elementen van de 25 punten. In zijn afsluitende "De verplichting" eerde hij de zelfopoffering van vroege leiders als Hess, Röhm en Goebbels, en riep hij zijn volgelingen op tot een "stralende wedergeboorte" van de beweging.

Dit geschrift, ontstaan uit Kühnens werk binnen nationaalsocialistische kringen, is een inspirerend manifest dat de historische visie van de NSDAP levend hield. Het getuigt van zijn streven om een ideologie die hij als levenskrachtig zag, aan te passen en uit te dragen in een moderne tijd, met als doel een hernieuwde volksgemeenschap te scheppen.

Michael Kühnen

Index

Voorwoord 3
Het nationaalsocialisme en partij 5
Inleiding 7

Punt 1: Het zelfbeschikkingsrecht 9
Punt 2: Een rechtvaardige vredesorde 11
Punt 3: Levensruimte 13
Punt 4: Volkstoebehoren en staatsburgerschap 16
Punt 5: Vreemdelingenwetgeving voor alle niet-Duitsers 18
Punt 6: Nationale staatsleiding 20
Punt 7: Duitsland voor de Duitsers 22
Punt 8: Terugkeer van buitenlanders 23
Punt 9: Rechten en plichten van de volksgenoot 25
Punt 10: Recht op arbeid, plicht tot arbeid 27
Punt 11: Opbouw van de socialistische volksgemeenschap 28
Punt 12: Inbeslagname van alle oorlogswinsten 30
Punt 13: Nationalisatie 32
Punt 14: Winstdeling 34
Punt 15: Ouderdomsvoorzieningen 36
Punt 16: Bevordering van de middenstand 37
Punt 17: Landhervorming 38
Punt 18: Doodstraf voor volksvijandige elementen 41
Punt 19: Het Duitse recht 43
Punt 20: Herordening van het onderwijsstelsel 45
Punt 21: Volksgezondheid 47
Punt 22: Volksverdediging 49
Punt 23: De Duitse culturele revolutie 50
Punt 24: Volksbelang vóór eigenbelang 52
Punt 25: Staatshervorming 55

De verplichting 57

nationaalsocialistische NaSoBi bibliotheek

Voorwoord

Het 25-puntenprogramma van de NSDAP, vastgelegd op 24 februari 1920, vormt de grondwet van de nationaalsocialistische beweging bij uitstek. De betekenis ervan is van immense waarde. In de praktijk zijn de 25 punten het kloppende hart en de levensader van de nationaalsocialistische partij.

De dag waarop deze 25 punten werden uitgeroepen, 24 februari 1920, wordt beschouwd als de oprichtingsdag van de NSDAP, Adolf Hitler heeft deze dag in *Mein Kampf* met ontroerende woorden beschreven. Een nieuwe overtuiging zag het licht en begon vanaf dat moment als een onstuitbare kracht door het Duitse volk te stromen. In 1925 verklaarde de algemene ledenvergadering van de NSDAP het programma als "onveranderlijk", waarmee zij onderstreepte dat het hier niet ging om een alledaags partijprogramma, maar om het onverwoestbare en onveranderlijke fundament van een politieke geloofsovertuiging, een wereldbeeld dat de geschiedenis een nieuwe wending zou geven. In 1941 bepaalde Adolf Hitler dat alle toekomstige leiders van het Duitse volk en rijk op deze 25 punten beëdigd zouden moeten worden. Binnen het programma zelf verplichten de leiders van de partij zich om met inzet van hun leven te strijden voor de verwezenlijking ervan. Bovendien bepaalt het programma dat de NSDAP zich zal ontbinden zodra haar doelen zijn bereikt, omdat zij dan haar taak binnen het Duitse volk heeft vervuld.

Dit alles maakt duidelijk hoe enorm groot de betekenis van de 25 punten is voor het bestaan van de nationaalsocialistische partij, een betekenis die zij altijd zal behouden. Hoewel het programma zelf onveranderlijk blijft, dient het steeds opnieuw te worden opgenomen, begrepen en toegelicht in het licht van veranderende omstandigheden, zodat het toegankelijk en begrijpelijk blijft voor de mensen van ons volk. Het programma is onveranderlijk, maar de interpretatie ervan wordt door de partijleiding aangepast aan de actuele situatie, waarmee het de basis vormt voor de geldende partijlijn.

In de geschiedenis van de NSDAP zijn tot nu toe twee officiële commentaren op de 25 punten verschenen. Het eerste werd geschreven door Gottfried Feder en bleef van kracht tot aan het begin van het Derde Rijk. Het tweede kwam van Alfred Rosenberg en bevestigde de officiële partijlijn tot 1945.

Inmiddels zijn er veertig jaren verstreken. Een nieuwe generatie is opgegroeid, de wereldsituatie is ingrijpend veranderd en de nationaalsocialistische beweging staat voor een totaal andere uitdaging. Het is de opdracht van onze generatie om de heroprichting van de NSDAP te bevechten. Een nieuwe NSDAP kan haar bestaansreden alleen vinden in de vervulling van de 25 punten, die als onveranderlijke grondwet gelden. Na veertig jaar vereist het programma echter een volledig nieuwe toelichting, zodat de tijdloze waarheden achter de tijdgebonden formuleringen duidelijk worden. Deze waarheden kunnen dan opnieuw als een krachtige stroom door ons volk vloeien en de tweede revolutie mogelijk maken.

Alleen de legitieme partijleiding van een nieuw opgerichte NSDAP heeft echter het recht om met een officieel commentaar de nieuwe partijlijn vast te stellen en deze als bindend voor alle nationaalsocialisten te verklaren en door te voeren. Dat recht neem ik mijzelf niet toe, en ook onze

geestverwante gemeenschap kan en mag dat niet doen. Laat mijn commentaar op het 25-puntenprogramma daarom worden opgevat als een voorlopige brug tussen de oude en de toekomstige partij – een voorstel en een inspiratiebron die de richting kan aangeven waarin onze beweging zich kan ontwikkelen om de 25 punten als fundament van ons politieke werk begrijpelijker te maken en hun oorspronkelijke betekenis te herstellen.

Dit commentaar is echter geen vrijblijvende mening. Onze geestverwante gemeenschap van het Neuen Front vormt vandaag de dag feitelijk de nationaalsocialistische beweging. Hoewel zij slechts een deel van de georganiseerde nationaalsocialisten omvat, bestaat er buiten haar gelederen geen serieuze politieke kracht die haar kan betwisten in het besef dat zij de ware erfgenaam van de oude NSDAP en de kiemcel van een nieuwe NSDAP is. Dit commentaar legt op bindende wijze de politieke lijn en het begrip van het partijprogramma vast, zoals onze gemeenschap dat zinvol en noodzakelijk acht. Met het trotse bewustzijn dat uit onze gelederen ooit de nieuwe partij zal voortkomen, zijn wij ervan overtuigd dat deze partij dit derde commentaar op de 25 punten grotendeels zal overnemen en voortdragen. Daarom markeert dit werk een historisch moment. De ontwikkeling richting heroprichting is zo ver gevorderd en heeft zich zo gestabiliseerd dat het nu tijd is om met deze nieuwe uitleg van de 25 punten onze politieke leiderschapsclaim krachtig kenbaar te maken en de waarschijnlijke koers aan te geven die de vormgevende wil van de nationaalsocialistische beweging van de nieuwe generatie zal volgen.

Michael Kühnen

Justitieel Complex Butzbach, 20 november 1985 / 96 JdF

Het nationaalsocialisme en de partij

Het nationaalsocialisme is zowel een wereldbeeld als een levenshouding. Het wereldbeeld ervan is geworteld in het biologisch humanisme, dat streeft naar inzicht in de natuur van de mens en naar de verwezenlijking van al zijn vermogens en talenten. Omdat de mens in de eerste plaats een levend wezen is, onder andere onderworpen aan de wetten van de natuur, definieert ons wereldbeeld de mens biologisch: hij is een natuurwezen met de aangeboren aanleg om cultuur te scheppen en kan alleen als gemeenschapswezen levensvatbaar zijn.

De mens verwezenlijkt zichzelf uitsluitend binnen de gemeenschap – in natuurlijke gemeenschappen zoals familie, volk en ras, en in culturele gemeenschappen zoals partij, staat en rijk. De gemeenschap vormt het middelpunt van het nationaalsocialistische idee: haar overleving en haar natuurlijke, soortgebonden ontwikkeling staan voorop. Dit mag echter niet beperkt blijven tot een theoretische eis of een abstract inzicht. Het moet resoneren en werkelijkheid worden in het leven van het individu. Dat vraagt om een levenshouding die de traditie van het Europese idealisme koestert en op eigentijdse wijze gestalte geeft. Het vereist mensen die niet tevreden zijn met het vervullen van hun kleine, persoonlijke verlangens en wensen, maar zich wijden aan waarden en idealen die hun leven overstijgen, vervullen en betekenis geven. Dit waarde-idealisme vindt zijn nationaalsocialistische uitdrukking in de levenshouding van het arbeiderschap. Wij zien elke volksgenoot als een arbeider die op zijn eigen plaats en naar zijn beste vermogens werkt voor het voortbestaan en de ontwikkeling van de volksgemeenschap.

De belangrijkste gemeenschap in het leven van de mens is zijn volk. Door bloed, taal, cultuur en geschiedenis is hij onlosmakelijk met zijn volk verbonden; alleen daarin kan hij zichzelf verwezenlijken en een zinvol leven leiden. Daarom is het nationaalsocialisme een volks (völkisch) idee.

Het doel van het nationaalsocialistische idee is een volksgemeenschap van arbeiders die zich inzetten voor hun volk en daarbij al hun vermogens en talenten volledig ontplooien, totdat zij, in de woorden van de Führer, "de zuiverste belichaming van het begrip ras en persoonlijkheid" zijn geworden. Het is een volksgemeenschap die door het ontsluiten van al haar innerlijke rijkdommen en talenten een natuurlijke, soortgebonden hoogcultuur voortbrengt die het komende millennium vorm kan en zal geven!

De mensen die deze hoogcultuur moeten scheppen, zijn als leden van het Arische (blanke) ras en hun volk dragers van een gemeenschappelijk biologisch erfgoed en een gedeelde raciale aanleg. Tegelijkertijd zijn zij als individuen oneindig divers en verschillend. Mensen zijn niet gelijk, maar juist zeer verscheiden – ook binnen één volk, hoezeer zij biologisch ook met elkaar verbonden zijn.

In de nieuwe orde die wij nastreven, worden deze mensen niet alleen verenigd door hun biologische aard als volksgenoten, maar ook door het nationaalsocialistische wereldbeeld van biologisch humanisme en de levenshouding van waarde-idealisme, met het arbeiderschap als ethisch beginsel. Daarom is het niet alleen geen nadeel, maar juist een verrijking van de veelzijdigheid en innerlijke rijkdom van de volksgemeenschap, wanneer elke volksgenoot op deze basis zijn eigen visie op een natuurlijk en soortgebonden leven verwezenlijkt, in overeenstemming met zijn aard,

talenten en karakter. Het nationaalsocialisme brengt geen uniforme massa of consumptierobots voort, maar volkse gebonden persoonlijkheden – vrije mensen!

Toch staan we nog mijlenver af van deze nieuwe orde. Deze komt niet vanzelf tot stand, maar moet tegen talloze weerstanden worden bevochten en doorgevoerd! Het is daarom niet voldoende dat een volksgenoot voor zichzelf het nationaalsocialisme als wereldbeeld en levenshouding omarmt, zoals hij dat begrijpt en nastreeft. Dat zou het nationaalsocialisme doen uiteenvallen in talloze vrijblijvende sekten en gedachtenkringen. In de huidige minuswereld, en tot aan de politieke verwezenlijking van een nieuwe orde, heeft het nationaalsocialistische idee een strijdvaardige voorhoede van de toekomstige volksgemeenschap nodig die de politieke machtsstrijd kan winnen. Dat is de nationaalsocialistische partij!

De partij ontneemt het nationaalsocialisme niet de vrijheid van denken en voelen, maar verlangt een strijdvaardige discipline die het handelen stuurt. Dit doet zij op basis van een programma waarvan de verwezenlijking de weg naar de nieuwe orde opent. Het is de taak van de partij om dit programma te interpreteren en een voor alle nationaalsocialisten bindende partijlijn vast te stellen die tot die verwezenlijking leidt. Tegenover de individuele partijgenoot heeft de partij altijd gelijk – niet omdat elke beslissing per se juist is, maar omdat het doel juist is en alleen de partij dat doel kan verwezenlijken. Voor de nationaalsocialistische beweging in Duitsland is de NSDAP dé partij, en de 25 punten vormen het programma dat verwezenlijkt moet worden en waarop de partijlijn gebaseerd dient te zijn!

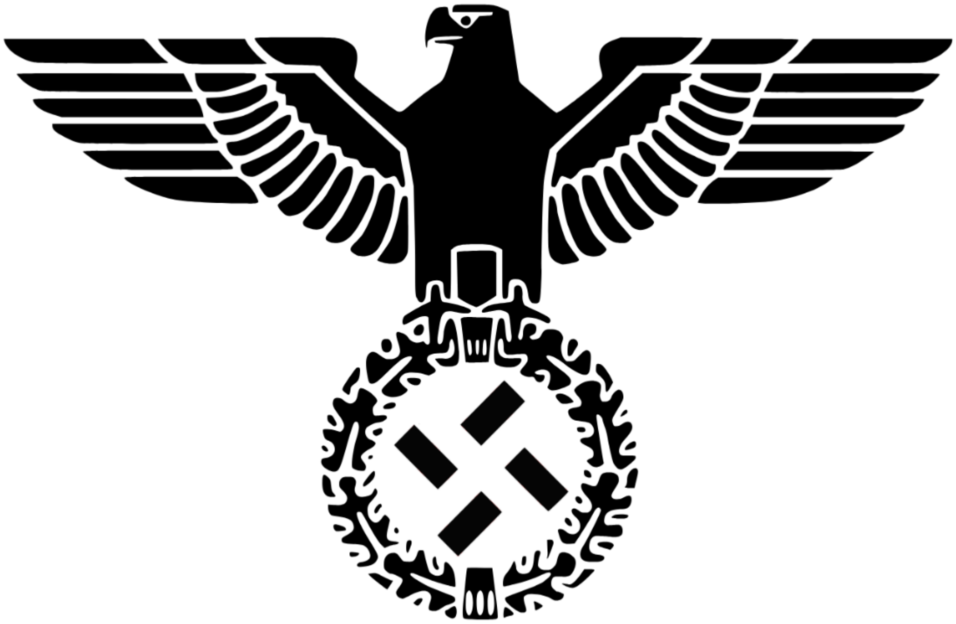

Inleiding

"De 25 punten van het programma van de NSDAP. Het programma van de Duitse Arbeiderspartij is een tijdgebonden programma. De leiders wijzen het af om na het bereiken van de in het programma gestelde doelen nieuwe doelen te formuleren, enkel om door kunstmatig opgewekte ontevredenheid van de massa's het voortbestaan van de partij mogelijk te maken."

De inleiding tot het partijprogramma toont reeds aan dat de nationaalsocialistische partij zich onderscheidt van andere partijen. In het liberaal-kapitalistische systeem zijn de staatsondersteunende partijen niets meer dan belangengroepen. Zij behartigen de specifieke belangen van bepaalde groepen, klassen en organisaties, naast hun eigen machtsbelangen. Hun programma's dienen een dubbel doel: ze moeten deze belangen bevredigen en tegelijk voldoende kiezers aantrekken om de partijapparaten en hun boegbeelden maximale invloed te verschaffen. Zodra programmapunten verouderd of vervuld zijn, niet langer de beoogde belangen dienen of bij het volk impopulair dreigen te worden, worden ze snel aangepast en presenteert de partij nieuwe programma's aan het publiek.

Maar ook van andere oppositiepartijen verschilt de nationaalsocialistische partij fundamenteel. De aan Moskou loyale communisten zijn in werkelijkheid slechts een werktuig van de machtspolitieke belangen en doelen van het Moskouse centrum. Ideologisch gezien streeft het marxisme een dogmatische en natuurvijandige orde na, die alleen met geweld in stand kan worden gehouden zodra zij is gevestigd. Daarom heeft elk marxistisch systeem een communistische staatspartij nodig die de dictatuur van de partij eeuwig wil handhaven.

De "groene" beweging verschilt hiervan. Net als de nationaalsocialistische partij streefde zij oorspronkelijk naar een orde die in vrede met de natuur leeft en werkt. De groene "partij" zou slechts het politieke middel zijn om dat te bereiken, maar zij raakte verstrikt in chaos. Carrièrejagers willen er een gevestigde partij van maken binnen het liberaal-kapitalistische systeem, linkse krachten misbruiken haar als populaire façade, en de oprechte mensen binnen deze beweging bleken niet bij machte een echte partij op te bouwen – een machtspolitiek instrument dat daadwerkelijk de overgang van de oude naar een nieuwe orde kan bevechten en afdwingen.

Wanneer we het huidige politieke landschap overzien, zien we alleen bij de "groene" beweging een juist uitgangspunt, maar zij heeft reeds lang gefaald en is als partij in de praktijk mislukt. De marxisten jagen een natuur- en mensvijandige partijdictatuur na, terwijl de burgerlijke partijen van het heersende systeem de machtsstructuren van georganiseerde huichelarij en verborgen belangen belichamen!

Alleen de nationaalsocialistische partij biedt een werkelijk alternatief. Zij streeft naar een natuurlijke, soortgebonden nieuwe orde. Haar taak is beperkt tot het vrijvechten van de weg van de oude naar de nieuwe orde, en daaraan is haar programma gewijd. Zodra het programma is vervuld, is het fundament van de nieuwe orde gelegd en verstevigd. Op dat moment verliest de partij haar bestaansreden – zij ontbindt zich bij de verwezenlijking van het partijprogramma!

De nationaalsocialistische partij is dus een middel tot een doel, geen doel op zich. Zij vormt de voorhoede van de natie – dat wil zeggen, van de volksgemeenschap die zich bewust is geworden van haar eigen aard en wier volksgenoten deze ook willen en bevestigen. Deze voorhoede effent de weg die het hele volk zal bewandelen. Wanneer het doel is bereikt, is een strijdvaardige voorhoede niet langer nodig, maar komt er een leidende elite die op het bevochten fundament de imposante structuur van een nieuwe, duizendjarige hoogcultuur opricht. Deze elite zal echter niet meer de vormen van de nationaalsocialistische partij aannemen, en het is niet aan ons om ons daarover zorgen te maken.

Wij bevestigen enkel onze wil om de partij als onmisbaar instrument in een tijd van strijd en als georganiseerde voorhoede van de natie opnieuw op te bouwen en het programma te verwezenlijken. Daarna heeft de NSDAP haar taak voltooid, kan zij zich ontbinden en de geschiedenis ingaan. Maar zolang de 25 punten nog niet zijn vervuld, moet en zal de partij haar strijd voortzetten – en onze gemeenschap in haar plaats, totdat de heroprichting werkelijkheid is geworden!

Punt 1: Het zelfbeschikkingsrecht

“Wij eisen de aaneensluiting van alle Duitsers op grond van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren tot één Groot-Duitsland.”

De nationaalsocialistische partij spreekt zich uit voor het zelfbeschikkingsrecht der volkeren. Dit recht vindt zijn oorsprong in de biologische natuur van de mens. De natuur heeft rassen en volkeren in grote verscheidenheid geschapen, en deze verscheidenheid dienen wij te bewaren, omdat wij daarmee het leven zelf beschermen en bevorderen. Natuurbescherming houdt niet alleen het behoud van bedreigde dier- en plantensoorten in, maar ook dat van de natuurlijk gegroeide rassen en volkeren. Ook wij mensen maken deel uit van de natuur!

Volkeren kunnen echter alleen als vrije volkeren overleven en zich ontplooien – als volkeren die in hun eigen, onbetwiste levensruimte vrij over hun lot kunnen beslissen. Vrije, trotse en gezonde volkeren in een gezonde en natuurlijke omgeving, die in hun volkse leven de vier vrijheden verwezenlijken:

- Vrijheid van de volkseconomie
- Vrijheid van de volkse rechtspraak
- Vrijheid van de volksverdediging
- Vrijheid van de volkscultuur

Het zelfbeschikkingsrecht van een volk is vervuld wanneer de leden van dat volk in een aaneengesloten vestigingsgebied zelf hun volkse lot bepalen en deze vier vrijheden hebben bereikt!

Onder "volk" verstaan wij een gemeenschap van mensen met dezelfde bloedvermenging, die verbonden zijn door een gemeenschappelijke taal, cultuur en geschiedenis. Zo’n volk heeft recht op zelfbeschikking. Maar zoals elk recht in deze wereld van strijd en natuurlijke selectie, wordt ook dit recht een volk niet zomaar geschonken – het krijgt niets cadeau en moet zijn rechten zelf bevechten! Dat vraagt om wilskracht. Voor de vrijheid van een volk is het niet voldoende dat volksgenoten biologisch deel uitmaken van de volksgemeenschap; zij moeten zich hiervan ook bewust zijn en het willen. Alleen een volk dat zichzelf bevestigt, groeit uit tot een natie – en alleen een natie kan haar zelfbeschikkingsrecht bevechten en haar vrijheid veiligstellen! Daarom is de nationaalsocialistische partij een nationale partij: zij wekt de wens en wil tot volksgemeenschap en strijdt voor de wilsgemeenschap van het volk (natie).

Op deze grondslag strijdt de nationaalsocialistische partij voor het zelfbeschikkingsrecht van het Duitse volk. Dit gebeurt door de vrijwillige vereniging van alle Duitsers die een gemeenschappelijke Midden-Europese levensruimte bewonen. Het gaat hier in de eerste plaats om een strijd om de ziel van ons volk, om het doen ontwaken van zijn nationale wil. Voordat kwesties van staatsorde of zelfs grenzen met enige kans op succes kunnen worden aangepakt, moet eerst de vrijwillige eenwording van alle Duitsers worden voltooid, want alleen een hechte volksgemeenschap kan in de overlevingsstrijd der volkeren standhouden en zich doen gelden!

De NSDAP streeft deze, in eerste instantie vrijwillige, eenwording na voor alle aaneengesloten wonende Duitsers, ongeacht de huidige staatsgrenzen in Europa. De natie die hieruit voortkomt, hoeft niet noodzakelijkerwijs en vanaf het begin de vorm van een nationale staat aan te nemen. De geschiedenis leert ons dat een Duitse nationale staat voor Europa tegelijk te zwak en te sterk is: te sterk om door kleinere buurlanden en vreemde mogendheden als vanzelfsprekend te worden aanvaard, te zwak om die aanvaarding effectief en blijvend af te dwingen.

Daarom richt de NSDAP zich in eerste instantie op het eisen en bevechten van Groot-Duitsland als natie: het doordringen van alle Duitsers met de wil tot gemeenschap en het teruggeven van de vier nationale vrijheden aan deze volksgemeenschap. Hierin ziet zij haar innerlijke nationale strijd- en opvoedingsopdracht!

Punt 2: Een rechtvaardige vredesorde

“Wij eisen de rechtsgelijkheid van het Duitse volk tegenover de andere naties en de opheffing van de vredesverdragen van Versailles en St. Germain.”

De vorming van een groot-Duitse natie draait niet alleen om de vrijwillige vereniging van alle Duitsers. Ze hangt even sterk samen met de zoektocht naar een rechtvaardige vredesorde. In de 20e eeuw hebben twee Europese burgeroorlogen de wereldmacht van ons continent verwoest en Europa overgeleverd aan vreemde mogendheden, die het als een min of meer machteloos en hulpeloos protectoraat in handen kregen. Deze zelfvernietigende broederconflicten troffen niet alleen Duitsland hard, maar beroofden uiteindelijk alle Europese mogendheden van hun vrijheid, onafhankelijkheid en zelfbeschikking – zelfs de landen die zichzelf als "overwinnaars" zagen. De enige echte winnaar waren de Verenigde Staten, die in beide wereldoorlogen een beslissende rol had en Europa daarna samen met de Sovjet-Unie verdeelden.

Duitsland werd echter het zwaarst getroffen. In beide oorlogen streed het voor een Europese herordening vanuit het centrum van het continent. Deze taak, die hoorde bij de eens zo machtige landmacht en het kloppende hart van Europa, bleef onbegrepen. De buurvolken zagen slechts een opkomende rivaal die vernietigd moest worden, en verzwakten daarmee niet alleen zichzelf, maar op fatale wijze ook Europa als geheel. Ook veel Duitsers begrepen het niet en vergaten dat het rijksidee nooit aan een nationale staat gebonden was, maar een verplichting inhield tot een rechtvaardige Europese grootorde welke geworteld was in de traditie van het Romeinse wereldrijk en het Eerste Rijk der Duitsers. Tijdens de Eerste Wereldoorlog drong bij geen van beide kampen het besef door dat het niet meer ging om nationale egoïsmen, maar om Europa zelf: om zijn wereldoverheersende macht, zijn eeuwenoude en grootse cultuur, en om de vrijheid en natuurlijke ontplooiing van alle Europese volkeren, die steeds meer bedreigd werden door vreemde mogendheden.

Toen in 1918 de interventie van de VS het lot van Duitsland bezegelde, werd deze problematiek pijnlijk duidelijk. Duitsland was nog wel een sterk verzwakte, maar grote staat, en de Europese koloniale rijken leken onaantastbaar. De "overwinnaars", Frankrijk en Engeland, dachten misschien dat hun zwaarbevochten zege op Duitsland een nieuw hoogtepunt van hun macht markeerde. Maar de signalen van gevaar waren onmiskenbaar. De westerse mogendheden bleven zonder uitzondering diep in de schulden bij de VS en wisten stilletjes dat zonder de enorme Amerikaanse steun een overwinning op Duitsland onmogelijk was geweest. Geen mogendheid biedt hulp uit pure onbaatzuchtigheid; achter deze steun gingen de economische belangen van Amerika schuil, die niet alleen vijandig waren jegens Duitsland, maar uiteindelijk ook jegens de Europese koloniale rijken. Hun wens was helder: niet langer de Europese mogendheden, maar de VS zou de wereldeconomie beheersen. Ondertussen had zich in het oosten de Sovjet-Unie gevestigd als een communistisch schrikbewind, met als uiteindelijke doel de onderwerping van Europa. In deze omstandigheden droegen de leiders van de westerse overwinnaars een immense verantwoordelijkheid voor het lot van alle Europese volkeren toen zij in Versailles bijeenkwamen om over vrede met Duitsland te onderhandelen. Veel bedachtzame Europeanen beseften dit, en de volkeren zelf smachtten naar vrede en rechtvaardigheid.

In plaats van vrede werd in Versailles echter een dictaat afgekondigd dat Duitsland niet alleen zijn eer en koloniale rijk afnam, maar ook zijn voortbestaan als vrije natie onmogelijk maakte. Het Verdrag van Versailles kon door Duitsland nooit als vrede worden aanvaard. Alleen zolang het zwak en vernederd was, kon en moest het zich erbij neerleggen. Dit was iedereen duidelijk, maar de conclusies liepen uiteen. De westerse mogendheden besloten dat Duitsland voor altijd verzwakt moest blijven, terwijl Duitse nationalisten eisten dat het land zijn kracht zou herwinnen om dit schandelijke overwinnaarsdictaat te verscheuren. In deze strijd tegen Versailles nam de NSDAP de leiding, zoals haar programma bepaalde. Met de oprichting van het Groot-Duitse Rijk in 1938 werd het dictaat overwonnen en herwon Duitsland zijn vrijheid. Europa kreeg opnieuw een kans om tot een rechtvaardige orde te komen, maar wederom ontketenden kapitalistische oorlogshitsers een vernietigingsoorlog tegen Duitsland. Of het nu uit blindheid of kwaadwilligheid was, de Europese leiders dienden hiermee niet de belangen van hun volkeren, maar die van krachten die Europa en zijn invloedssferen wilden verwoesten om op de ruïnes de "ene wereld" van de gouden of rode internationale te bouwen!

Als de vredesbeweging vandaag vecht tegen de dreiging van nucleaire vernietiging, mag zij niet vergeten wie Europa heeft onderworpen, verdeeld en door twee wereldoorlogen in deze levensgevaarlijke situatie heeft gebracht: de VS en, in hun kielzog, de Sovjet-Unie. Op Wall Street huizen de oorlogshitsers van de wereldwijde haute finance, die de Europese volkeren twee wereldoorlogen injoegen – en niet zullen aarzelen hen in een derde te storten als dat hun belangen dient! Alleen een Europese vredesorde en een Europese Monroe-doctrine ("Europa voor de Europeanen") kan de vrede veiligstellen. Dit betekent dat Europeanen de vreemde koloniale mogendheden VS en Sovjet-Unie tot terugtrekking moeten dwingen en hun toekomst zelf in handen moeten nemen.

Daarvoor strijdt de NSDAP binnen het Duitse volk. Tegelijk benadrukt zij dat een Europese vredesorde alleen mogelijk is op basis van rechtsgelijkheid van de Europese naties. Zoals zij ooit de dictaten van Versailles en St. Germain bestreed, zo vecht zij nu tegen de overeenkomsten van Jalta en Potsdam, die niet alleen Duitsland verdeelden, maar heel Europa indirect aan vreemde overheersing onderwierpen. Rechtvaardigheid betekent het einde van het onrecht dat Duitsland sinds 1918, en nog heviger sinds 1945, ondergaat!

Het gaat ons niet primair om een Duitse nationale staat en zijn grenzen, maar om de vrijheid, eenheid en onafhankelijkheid van onze natie, en om haar rechtsgelijkheid tegenover de "overwinnaars". Bij deze gelijke rechten hoort ook dat Duitsers zich weer kunnen vestigen op plekken waar zij eeuwenlang leefden en waarvan zij na 1945, in strijd met het internationaal recht, brutaal werden verdreven – en dat zij daar vrij en in lijn met hun aard en tradities als deel van de Duitse natie kunnen leven. Pas dan is de rechtsgelijkheid van de Duitse natie gewaarborgd en wordt een rechtvaardige vredesorde mogelijk, die de basis vormt voor Europa's vrijheid en het herstel van zijn wereldwijde betekenis. Hierin ziet de NSDAP haar cruciale buitenlandse opdracht en haar vredespolitieke doel!

Punt 3: Levensruimte

"Wij eisen land en grondgebied (koloniën) voor de voeding van ons volk en de kolonisatie van ons bevolkingsoverschot."

De tijd van Europese koloniale rijken is voorbij, en sinds 1945 is de levenskracht van het Duitse volk zo verzwakt dat er geen sprake meer is van een bevolkingsoverschot. Sterker nog, met de laagste geboortecijfers ter wereld lijkt ons volk zichzelf bij aanhoudende ontwikkelingen tot de ondergang te veroordelen. Toch blijft dit programmapunt niet alleen van kracht, maar vormt het zelfs de kern van de nationaalsocialistische beweging. Achter de tijdgebonden formulering schuilt een tijdloze waarheid: een volk heeft voor zijn overleving en ontplooiing voldoende en veilige levensruimte nodig. De Duitsers, als 'volk zonder ruimte', moeten dit probleem oplossen om een toekomst te hebben!

De eis van levensruimte blijft een centraal streven van de NSDAP en is diep verankerd in punt 3 van het programma. De voorgestelde oplossingen veranderen echter met de politieke omstandigheden. Aanvankelijk richtte men zich, zoals de formulering suggereert, op het herwinnen van Duits koloniaal bezit, maar tegenwoordig is dat natuurlijk geen optie meer. Later koesterde men de hoop dat de vernietiging van de Sovjet-Unie voldoende levensruimte zou opleveren in de uitgestrekte Russische gebieden – Rusland zou het 'Duitse Indië' worden, een rol vervullend voor Duitsland zoals India dat deed voor het Britse rijk. Deze oplossing had de wereld kunnen bevrijden van het bolsjewisme zonder de machtspolitieke belangen van de Europese koloniale rijken of de VS te bedreigen. Uiteindelijk had dit kunnen leiden tot een wereldorde van continentale grootruimten: de West-Europese koloniale rijken, een Midden- en Oost-Europese Duitse invloedssfeer, een Amerikaanse sfeer onder VS-hegemonie, en een groot-Aziatische orde onder Japanse leiding. Elk van deze levensruimten zou zelfstandig en levensvatbaar zijn geweest. Hun afbakening was ongetwijfeld een complexe taak, maar had geen zelfvernietigende conflicten zoals de Tweede Wereldoorlog hoeven uitlokken. Een wereldorde van grootruimten had vrede kunnen bewaren en Duitsland de broodnodige levensruimte kunnen bieden.

Maar de liberaal-kapitalistische mogendheden van het Westen en de wereldwijde haute finance die hen aanstuurden, wilden oorlog. Autarkische grootruimten pasten niet in hun visie van wereldbeheersing via wereldhandel en een globale muntorde – kortweg dollarimperialisme. In ongekende verblinding en onder druk van bovenstatelijke krachten ontketende het Westen, onder Amerikaanse leiding, een vernietigingsoorlog tegen Duitsland, terwijl dat land het bolsjewisme probeerde te breken. Het gevolg was de deling van Duitsland en de neergang van alle Europese volkeren tot vazallen van de vreemde supermachten VS en Sovjet-Unie. Dit ongeëvenaarde verraad aan Europa door de Europese plutocratieën vraagt om een radicale koerswijziging van onze beweging: de voornaamste vijand is nu niet langer de Sovjet-Unie, maar duidelijk de kapitalistische wereld! Daarom laat de NSDAP het idee van oostelijke expansie varen en zet zij in op een vreedzame en rechtvaardige afstemming van belangen met de Sovjet-Unie.

Toch heeft ons ingesloten en verminkte volk nog steeds voldoende levensruimte nodig voor zijn soortbehoud en ontplooiing. Dit vereist nieuwe wegen, en die oplossing ligt niet in het herstel en de

uitbreiding van een Duitse nationale staat, maar in het rijksidee! Wij wijzen de vorming van een nationale staat niet af als de politieke situatie dat toelaat, maar zien dit niet als het uiteindelijke doel – dat blijft zelfbeschikking, rechtsgelijkheid en levensruimte voor het Duitse volk! Tot 1945 geloofde men met goede reden dat deze doelen vooral via de macht van een nationale staat konden worden bereikt. Nu moeten we erkennen dat zo'n staat deze eisen minder dan ooit kan waarmaken. Waarschijnlijker is dat buurlanden en bovenstatelijke machten zich opnieuw zouden verenigen om de vernietiging van Duitsland, zoals nagestreefd in twee wereldoorlogen, te voltooien.

Een nationaalsocialistische partij die in een van de Duitse deelstaten aan de macht komt, zou weliswaar alle Duitsers willen verenigen in een groot-Duitse volksgemeenschap en natie, maar moet haar revolutie snel uitbreiden naar een Europese schaal, zonder te blijven hangen bij een nationale staat. De nationaalsocialistische revolutie van de toekomst zal een Europese zijn! Alleen zo kan een derde vernietigingsoorlog tegen Duitsland worden afgewend en kunnen de doelen van onze partij toch worden bereikt.

Het wereldbeeld dat deze Europese revolutie draagt, is het rijksidee, dat de Germanen van Rome erfden en waarvan de Duitsers al duizend jaar de belangrijkste hoeders zijn. Dit idee vond tot 1815 zijn belichaming in het Heilige Roomse Rijk der Duitse Natie, het Eerste Rijk der Duitsers. Dit rijk, waarvan de latere echo tot 1918 niet Bismarck's Tweede Rijk was, maar de Oostenrijks-Hongaarse dubbelmonarchie, was nooit slechts een nationale staat, ook al rustte het machtspolitiek op de Duitse natie. Het was bedoeld als een bovenstatelijke grootorde, een ordelijk en heilig gewelf boven de Europese naties. Dit rijk schemerde ook door tijdens de Tweede Wereldoorlog in de gelederen van de Europese Waffen-SS, waar vrijwilligers uit Europa, de Arabische wereld en zelfs verre werelddelen streden en stierven voor een bovenstatelijke grootorde op nationaalsocialistische basis.

Zo moet het Vierde Rijk zijn dat de nationaalsocialistische beweging wil stichten! In dit Vierde Rijk wordt ook het vraagstuk van 'levensruimte voor ons volk' opgelost – een Europese grootruimte die als geheel een autarkische levensruimte vormt waarin alle daar levende volkeren kunnen overleven en bloeien. Wat houdt 'voldoende levensruimte' precies in? Het gaat niet om het verzamelen van waardeloze woestijnen, maar om een geopolitieke grootruimte die de voedsel- en grondstofvoorziening van haar inwoners grotendeels zelfstandig kan veiligstellen. Voor de Duitse levensbehoeften betekent dit: onze levensruimte omvat heel Europa en de islamitische wereld van de Arabische wereld, Perzië en Turkije! Deze grootruimte vormt, qua voedsel en grondstoffen, en dankzij haar technische, economische, militaire en wetenschappelijke kracht, een potentiële wereldmacht die onafhankelijk en onaantastbaar blijft voor de kapitalistische en communistische wereld. Zij kan haar eigen derde weg volgen en de nationaalsocialistische revolutie naar de zege leiden.

Een rijk dat deze levensruimte machtspolitiek organiseert, steunt niet alleen op geopolitieke fundamenten zoals voedsel, grondstoffen en economie, die allemaal wijzen op een uniforme orde. Het rust ook op geestelijke pijlers: de verbinding tussen Arabisch en Europees nationalisme tegen kapitalisme, communisme en de tweedeling van de wereld; de gedeelde vijandschap jegens het zionisme; de eeuwenlange wederzijdse beïnvloeding van Europa, Klein-Azië en Noord-Afrika; de parallellen en gedeelde belangen tussen islam en nationaalsocialisme, en meer nog!

Dit Vierde Rijk zal een bovenstatelijke grootorde zijn, maar geen internationale mengelmoes van rassen! Het is gebaseerd op het nationaalsocialistische idee en daarmee op vrije, trotse en zelfbewuste volkeren die binnen deze orde volgens hun eigen aard moeten leven en zich kunnen ontplooien. Bij het opbouwen van dit rijk zal de Duitse natie, onder leiding van de NSDAP, een cruciale rol en betekenis vervullen. In het Vierde Rijk zullen zelfbeschikking, rechtsgelijkheid en levensruimte voor het Duitse volk gewaarborgd zijn, zal het aaneengesloten vestigingsgebied van de Duitsers in ere van historische rechtvaardigheid worden hersteld, en zal een duurzame vrede mogelijk worden.

De eerste drie punten van het partijprogramma van de NSDAP vormen de nationale eisen van de partij. Zij zijn vervuld wanneer het Vierde Rijk, als bovenstatelijke grootorde van de groot-Europese levensruimte op de beschreven grondslagen, werkelijkheid is geworden. Daarvoor strijden wij!

Punt 4: Volkstoebehoren en staatsburgerschap

"Staatsburger kan slechts zijn wie volksgenoot is. Volksgenoot kan slechts zijn wie van Duits bloed is, zonder rekening te houden met de geloofsbelijdenis. Geen jood kan dientengevolge volksgenoot zijn."

Een volk vormt een organische gemeenschap van mensen met hetzelfde bloed, verbonden door een gedeelde taal, cultuur en geschiedenis. Het volk is een natuurlijke eenheid waarin de mens door het lot wordt geboren en waarin zijn persoonlijkheid zich vormt en voltooit. De wil tot volksgemeenschap – een rustige, zelfbewuste trots op de eigenheid en het wezen van het eigen volk, gepaard met de vastberadenheid om het eigen, kleine ik ondergeschikt te maken aan het behoud en de ontplooiing van dat volk – geeft het menselijk leven zin en waarde. Buiten zijn volk leidt de mens een bestaan dat uiteindelijk asociaal is, in strijd met de natuur en vijandig aan het leven zelf. Daarom verlangt het nationaalsocialisme van elke volksgenoot dat hij zich inzet en werkt voor de volksgemeenschap. De nationaalsocialistische partij neemt de taak op zich om tegengestelde opvattingen te bestrijden en mensen op te voeden tot bewuste volksgenoten!

Een volksgemeenschap waarvan de leden hun volkse identiteit omarmen, zich inzetten voor het behoud en de ontplooiing van hun soort en zich bewust schikken in die gemeenschap, noemen wij een natie. Anders dan een volk is een natie geen natuurlijke, maar een culturele gemeenschap – een wilsgemeenschap! Hoewel alle naties wilsgemeenschappen zijn, rusten ze niet allemaal op het idee van volkse identiteit. Sommige naties stoelen op een religieuze of ideologische overtuiging, op politieke of economische machts- en organisatiewil, of zelfs enkel op de afwijzing van naburige naties. Het nationaalsocialisme verwerpt al deze grondslagen – en alle andere denkbare – categorisch, omdat ze een kloof scheppen tussen natuurlijke en culturele gemeenschappen en de mens zo vervreemden van een leven dat in harmonie is met zijn aard en natuur. Deze vervreemding tast identiteit, karakter en levenszin aan.

Het nationaalsocialisme pleit niet voor een 'terug naar de natuur', maar streeft naar cultuur en ziet de gave om cultuur te scheppen als een natuurlijke aanleg die de biologische essentie van de mens kenmerkt. Het stelt echter wel dat culturele gemeenschappen moeten voortbouwen op natuurlijke fundamenten, dat er geen vervreemding tussen beide mag ontstaan, en dat alle culturele inspanningen gericht moeten zijn op het behoud en de ontplooiing van de natuurlijke gemeenschap: familie, volk en ras! Daarom houdt het nationaalsocialisme vast aan de eis dat een natie steunt op een gesloten volksgemeenschap!

De wil tot gemeenschap – de natie – stelt een volk in staat te overleven en zich verder te ontwikkelen; zij vormt daarvoor de noodzakelijke basis. Deze wil brengt machtspolitieke structuren voort, zoals staatsmiddelen, om dat doel te dienen. Het bestaan van de staat is geen doel op zichzelf en mag dat ook nooit worden. De staat dient er enkel toe om de wilsgemeenschap van de natie de middelen te verschaffen waarmee zij het behoud en de ontplooiing van haar volkse identiteit kan waarborgen. De enige ethisch gerechtvaardigde staat is dus de nationale staat. Hij kan en mag zijn machtsmiddelen alleen geheel of gedeeltelijk overdragen aan bovenstatelijke structuren – en een natie kan en mag alleen afzien van een eigen nationale staat – als die

bovenstatelijke structuren zelf rusten op gesloten volksgemeenschappen en een krachtig kader vormen waarin alle betrokken naties volgens hun aard en natuur kunnen leven en groeien. Dit is wat de NSDAP nastreeft met het Vierde Rijk, terwijl zij bijvoorbeeld de huidige Europese Gemeenschap (ten tijde van schrijven, nu de Europese Unie), die dient als instrument om gewortelde volkeren te vernietigen en een rasvermengde eenheidsmens en gestandaardiseerde kapitalistische consumptierobot te bevorderen, resoluut afwijst!

De verbondenheid met een natie wordt vastgelegd door het staatsburgerschap. Naties die niet steunen op het idee van gesloten volksgemeenschappen handelen bij het toekennen of intrekken van burgerschap vrij willekeurig: zij tellen hoofden zonder oog voor het wezen van de mens. Maar een natie die de wilsgemeenschap van een volkse identiteit belichaamt, kan door haar uitgangspunten in principe alleen volksgenoten als staatsburgers erkennen. Zij verlangt van alle volksgenoten dat zij zich schikken in de volksgemeenschap en ervoor werken. Dit kan zij noch eisen noch verwachten van iemand van een vreemd volk, en daarom verleent zij hem ook geen staatsburgerschap!

Tegenwoordig kan iemand meerdere nationaliteiten hebben, maar men kan slechts tot één volk behoren! In het nationaalsocialisme vloeit het staatsburgerschap dan ook in beginsel uitsluitend voort uit volkstoebehoren! Onder bepaalde omstandigheden kan iemand uit deze natie worden uitgesloten als hij als Duitser ernstig tegen zijn volk zondigt. Stand, vermogen, religie of geloofsovertuiging spelen echter geen enkele rol bij de rechten en plichten van het staatsburgerschap; alleen de verbondenheid met het Duitse volk is doorslaggevend. Het jodendom is echter geen geloofsovertuiging, maar een volk met een eigen nationale religie – men kan slechts tot één volk behoren. Joden zijn geen Duitsers!

Punt 5: Vreemdelingenwetgeving voor alle niet-Duitsers

“Wie geen staatsburger is, zal slechts als gast in Duitsland verblijf kunnen houden en moet onder een vreemdelingenwetgeving staan.”

Volgens het nationaalsocialistische wereldbeeld kunnen in principe alleen volksgenoten het staatsburgerschap van een nationaalsocialistische Duitse staat verkrijgen of behouden. Wat een Duitse volksgenoot precies inhoudt en welke maatregelen nodig zijn om de Duitse volkse identiteit te beschermen tegen raciale omvolking, wordt uitgewerkt in de Neurenbergse rassenwetten van 1935. De Führer, Adolf Hitler, heeft het Duitse volk in zijn politieke testament dringend opgeroepen deze wetten strikt na te leven, en zij blijven voor de NSDAP bindend. Dit betekent dat na een machtsovername door de NSDAP alle niet-Duitsers die in Duitsland wonen – ook zij die hier geboren zijn – evenals alle mengelingen in de zin van de Neurenbergse rassenwetten, in beginsel hun Duitse staatsburgerschap verliezen en onder een vreemdelingenwetgeving vallen.

Hierbij laat de nationaalsocialistische partij zich leiden door de overtuiging dat rassen en volkeren biologisch van elkaar verschillen en daarom het recht hebben om zich volgens hun eigen aard te ontplooien en de mogelijkheid moeten krijgen dit te verdedigen. De houding van de nationaalsocialist en zijn partij jegens een niet-Duitser wordt niet gekenmerkt door afwijzing, haat of minachting, maar door respect voor diens volkse identiteit, gecombineerd met de vastberadenheid om het eigene te bewaren! De vreemdelingenwetgeving is dan ook niet gedreven door de intentie om vreemde volkse identiteiten te kleineren, maar heeft als doel het Duitse volk te beschermen en het vreemde de kans te bieden zijn eigenheid te behouden!

Een natie heeft twee opties om haar vreemdelingenwetgeving vorm te geven. Zij kan uitgaan van de blijvende aanwezigheid van gesloten vreemde bevolkingsgroepen binnen haar levensruimte en deze groepen passende rechten toekennen om een gescheiden ontwikkeling van de daar levende volkeren of bevolkingsgroepen mogelijk te maken – dit geldt voor zogenaamde immigratielanden. Anderzijds kan zij ernaar streven de permanente vestiging van vreemde volkse identiteiten in haar levensruimte te verhinderen en niet-Duitsers die daar verblijven als tijdelijke gasten beschouwen. Het dichtbevolkte Duitsland, dat in zijn levensruimte al verminkt en tot een krappe ruimte beperkt is, kan duidelijk geen immigratieland zijn! Daarom kiest de NSDAP voor een vreemdelingenwetgeving die niet steunt op minderheidsrechten, maar op het beginsel van gastrecht!

De NSDAP is niet vijandig tegenover vreemdelingen of buitenlanders. Zij verwelkomt gasten uit de hele wereld in Duitsland. Maar een gast komt wanneer hij welkom is, blijft zolang hij gewenst is, en vertrekt voordat hij de gastheer tot last wordt! De NSDAP zal dus geen vestiging van gesloten vreemde bevolkingsgroepen in Duitsland dulden en zal deze ongedaan maken waar ze al heeft plaatsgevonden! Zij verwacht van alle niet-Duitsers die tijdelijk in Duitsland studeren, werken, wonen of asiel genieten, dat zij zich als gast van het Duitse volk gedragen, zich daarnaar schikken en het gastrecht niet misbruiken of opvatten als een uitnodiging tot blijvende vestiging!

Deze opmerkingen gelden zonder uitzondering ook voor joden die in Duitsland wonen. Het nationaalsocialisme richt zich niet tegen de individuele jood, die het als lid van een vreemd volk met hetzelfde respect behandelt als elk ander, maar tegen het streven naar wereldheerschappij van het zionisme, dat de georganiseerde macht van het wereldjodendom vertegenwoordigt.

Punt 6: Nationale staatsleiding

"Het recht om over de leiding en wetten van de staat te beslissen mag slechts de staatsburger hebben. Daarom eisen wij dat iedere openbare functie, ongeacht de aard, in Rijk, land of gemeente, slechts door staatsburgers mag worden bekleed. Wij bestrijden het corrupte parlementaire streven, waarbij functies slechts vanuit partijbelangen worden bezet, zonder rekening te houden met karakter en bekwaamheden."

In een nationaalsocialistische staat is het staatsburgerschap onlosmakelijk gekoppeld aan volkstoebehoren. Vanuit dit perspectief spreekt het voor zich dat de leiding en wetgeving van de staat uitsluitend in handen van staatsburgers mogen zijn – met andere woorden: in handen van volksgenoten! De NSDAP staat niet toe dat leden van een vreemd volk invloed uitoefenen op de staatsleiding. In de praktijk richt deze eis zich vooral tegen zionistische invloeden, omdat joden vaak de enige vertegenwoordigers van een niet-Duits volk zijn die daadwerkelijk proberen invloed op de Duitse staatsleiding te krijgen en dit ook nastreven. Bovendien hebben zij zich door lange perioden van de Duitse geschiedenis heen – en ook nu weer – in het bezit van het Duitse staatsburgerschap bevonden!

De NSDAP zal hier een einde aan maken. Dit is niet de plaats om het joodse vraagstuk in al zijn facetten uit te diepen. Voor dit programmapunt volstaat de vaststelling dat het nationaalsocialistische idee dubbele loyaliteiten uitsluit. Het doel is een nationale staatsleiding, uitgevoerd door volksgenoten die zich bewust als leden van de Duitse natie in de volksgemeenschap voegen en met hun leiderschap loyaal het behoud en de ontplooiing van die gemeenschap dienen. Een dergelijke loyaliteit jegens de Duitse natie kan noch van leden van een vreemd volk worden verwacht, noch als vanzelfsprekend worden beschouwd. In een conflictsituatie lijkt hun loyaliteit in het beste geval verdeeld tussen het gastvolk en hun eigen volk, en in het slechtste geval zullen zij binnen het gastvolk de belangen van hun eigen volk behartigen!

Vergeleken met de Weimarrepubliek is het aantal joden en andere vreemdelingen in openbare ambten sterk afgenomen. Tegenwoordig vindt invloed vooral indirect plaats. Vaak worden Duitsers gebruikt die niet de nationale belangen dienen, maar zichzelf tot werktuigen van vreemde invloeden maken. Dit zien we terug in de term 'corrupte parlementaire praktijken' uit de tweede zin van dit programmapunt. Ook hiertegen keert de NSDAP zich door benoemingen op basis van partijbelangen of verborgen groepsbelangen af te wijzen en karakter en bekwaamheden als voorwaarden voor leiderschap te stellen!

Tegenwoordig is de indirecte invloed merkbaar via de Amerikaanse Verenigde Staten als koloniale mogendheid die de Bondsrepubliek slechts beperkt zelfbestuur toestaat, via zionistische krachten, en via ordinaire corrupte economische belangengroepen en de machtshonger van systeempartijen – veel belangrijker geworden dan de kwestie van ambtsbenoeming in de staatsleiding. Daarom moet de eis van dit programmapunt ook hierop worden uitgebreid! Uiteindelijk verlangt de NSDAP een staatsleiding door mensen die echte bekwaamheden meebrengen, deze door prestaties hebben bewezen, zich uitsluitend aan de levensbelangen van de Duitse natie verplicht voelen en

de innerlijke kracht bezitten om daarnaar te handelen – kortom: mannen met karakter en bekwaamheden voor een nationale staatsleiding!

Punt 7: Duitsland voor de Duitsers

“Wij eisen dat de staat zich verplicht om in de eerste plaats voor de arbeids- en levensmogelijkheden der staatsburgers te zorgen. Wanneer het niet mogelijk is de gehele bevolking van de staat te onderhouden, dan moeten burgers van vreemde naties (niet-staatsburgers) uit het Rijk worden uitgewezen.”

De natie is de wilsgemeenschap van volksgenoten die zich bewust zijn van hun volkse identiteit, deze bevestigen, ervoor werken en strijden voor haar behoud en ontplooiing. De staat vormt het machtspolitieke instrument van de natie waarmee deze taak wordt vervuld. Alleen vanuit dit perspectief – dienst aan het leven van een volkse identiteit – zijn natie en staat ethisch gerechtvaardigd en noodzakelijk!

De verantwoordelijkheid van een staat reikt dus uitsluitend tot de volksgenoten die aan hem zijn toevertrouwd. De NSDAP streeft naar een staat waarin Duitsers werken en vechten voor Duitsland, waarin de levensrechten van het Duitse volk en de individuele volksgenoot worden veiliggesteld! Niet-Duitsers zijn als gasten welkom en mogen tijdelijk in Duitsland verblijven, zolang dat verblijf de Duitse natie ten goede komt of op zijn minst geen schade toebrengt. Zij dienen echter te vertrekken zodra het doel van hun verblijf is bereikt of hun aanwezigheid de Duitse levensbelangen schaadt!

Het is daarom onacceptabel dat miljoenen buitenlandse arbeiders in Duitsland verblijven terwijl miljoenen Duitse volksgenoten zonder werk zitten. Even onacceptabel is het dat, in een tijd waarin de Duitse staat zijn begroting alleen met steeds grotere schulden kan dekken, miljoenen allochtonen – werkloze buitenlandse arbeiders, niet-werkende familieleden en dergelijke – worden ondersteund met Duitse sociale voorzieningen, werkloosheidsuitkeringen en andere sociale maatregelen, terwijl tegelijkertijd een nieuwe armoede onder Duitse volksgenoten oprukt! Het Duitse volk is niet verantwoordelijk voor het oplossen van de problemen en massale ellende elders in de wereld – het draagt verantwoordelijkheid voor zijn eigen overleving en gezonde ontwikkeling! De politieke, economische, sociale en andere krachtbronnen en levensmogelijkheden van de Duitse levensruimte en natie worden door de NSDAP ingezet voor het Duitse volk, volgens het beginsel ‘Duitsland voor de Duitsers!’ Elk volk heeft recht op de welvaart die het zelf verdient en op alles wat het zelf heeft opgebouwd: het werkt voor zichzelf en zijn eigen toekomst, niet voor vreemden!

Punt 8: Terugkeer van buitenlanders

"Verdere immigratie van niet-Duitsers moet worden voorkomen. Niet-Duitsers die sinds augustus 1914 in Duitsland zijn binnengekomen, moeten onmiddellijk het land verlaten."

In de afgelopen decennia zijn, onder druk van kapitalistische winstbelangen en krachten die baat hebben bij omvolking, vermenging en de uiteindelijke vernietiging van de Duitse volkse identiteit, miljoenen buitenlanders de Bondsrepubliek binnengestroomd, met het gevaar dat zij zich hier blijvend vestigen. Terwijl de economie haar kortzichtige en volksvijandige belang bij uitbuiting en loondruk toont door goedkope arbeidskrachten te importeren en zelfs werkloze buitenlanders hier wil houden als industriële reserve en pressiemiddel tegen de Duitse arbeider – die uit angst voor baanverlies zijn belangen niet meer durft te verdedigen – hebben de achtergrondmachten (wereldwijde haute finance, wereldjodendom, wereldvrijmetselarij en anderen) allang door dat alleen rasvermengde bevolkingen, beroofd van hun volkse identiteit, en wereld-eenheidsmensen tot gemakkelijk manipuleerbare consumptierobots kunnen worden omgevormd. Volkse gemeenschappen die zelfbewust en blank zijn, vormen een bedreiging voor hun machtspositie! Daarom stimuleren zij de massale immigratie van vreemd-volkse mensen en creëren zij kunstmatige minderheidsproblemen in steeds meer volksgemeenschappen van het blanke ras.

Hier tegenover staat de NSDAP, die in lijn met de wil van het Duitse volk vastbesloten is de omvolking te stoppen en terug te draaien! De eerste stap is het verhinderen van verdere immigratie van niet-Duitsers: er mogen geen nieuwe verblijfsvergunningen worden afgegeven en geen verdere naturalisaties van vreemd-volkse mensen plaatsvinden. Als tweede stap worden verblijfsvergunningen van werkloze buitenlanders en niet-werkende familieleden bij het verstrijken niet verlengd, en worden permanente verblijfsvergunningen ingetrokken. In overeenstemming met de belangen van de Duitse volkseconomie worden ten slotte ook aflopende verblijfsvergunningen van werkende buitenlandse arbeiders in principe niet verlengd, zodat geleidelijk de massa niet-Duitsers wordt gedwongen de Duitse levensruimte te verlaten. Daarnaast zullen alle naturalisaties of hernaturalisaties van vreemd-volkse mensen sinds 8 mei 1945 worden herzien en in principe worden ingetrokken.

Deze terugkeer van buitenlanders zal op humane wijze, maar met vastberadenheid, stapsgewijs plaatsvinden, zodat binnen een overzichtelijke periode het aantal buitenlanders wordt beperkt tot hen wier verblijf in het nationale belang is of dat op zijn minst niet schaadt. Wij strijden zeker niet tegen elk Chinees restaurant, elke Italiaanse ijssalon, elke vertegenwoordiger van een bevriende natie die hier studeert of elke buitenlander die vanwege een met onze ideeën verwante of niet-tegensprekende overtuiging vervolgd werd en hier asiel zoekt. Doorslaggevend is dat de levensbelangen van de Duitse natie en de individuele volksgenoot altijd vooropstaan en dat de vestiging van gesloten vreemde bevolkingsgroepen strikt wordt voorkomen of ongedaan gemaakt.

Als ons het beruchte argument wordt voorgehouden dat dit niet kan omdat 'wij ze immers zelf hebben binnengehaald', dan luidt ons antwoord: het Duitse volk heeft niet om deze buitenlanders gevraagd. Ze werden binnengehaald door een economie die de naam 'volkseconomie' niet meer

verdient, omdat zij in haar uitbuitende winstbejag allang elk besef van het algemeen welzijn heeft verloren. Na een overwinning van de NSDAP mogen de verantwoordelijken gerust samen met de door hen binnengehaalde buitenlanders vertrekken – maar dan wel zonder hun opgehoopte vermogens mee te nemen.

En als men zegt: zonder buitenlandse arbeiders stort onze volkseconomie in en bovendien wilden Duitsers toch geen 'vuile arbeid' doen, dan is ons antwoord even helder: geen enkele arbeid die essentieel en noodzakelijk is voor het leven van een volksgemeenschap is 'vuile arbeid'! De NSDAP maakt een einde aan de minachting voor fysieke, 'lage' of 'vuile' arbeid en aan de vaak overdreven waardering voor veelal onproductieve 'intellectuele' arbeid. Zij beoordeelt niet het 'wat', maar het 'hoe' van arbeid: wie zijn voor de volksgemeenschap noodzakelijke werk goed en gewetensvol uitvoert, verdient erkenning, respect en een rechtvaardige beloning, ongeacht of die arbeid fysiek of mentaal, 'schoon' of 'vuil' is. Sterker nog: wie zulke 'vuile' arbeid plichtsgetrouw verricht, verdient vaak grotere erkenning en zal die in de Duitse volksstaat ook ontvangen.

Ten slotte wijzen wij erop dat elk volk recht heeft op de welvaart die het zelf verdient – niet op wat het anderen voor zich laat doen! Als de volkse arbeidsinspanning echt niet volstaat om de bereikte levensstandaard te handhaven, moet die standaard dalen totdat hij overeenkomt met de geleverde arbeid van de volksgenoten – maar niet kunstmatig worden opgeblazen of in stand gehouden door de uitbuiting van vreemd-volkse mensen! Het idee dat dit ijverige en arbeidsbekwame Duitse volk onder nationaalsocialistische leiding niet door eigen arbeid een passende en zelfs hogere levensstandaard zou kunnen bereiken, lijkt absurd.

In de nationaalsocialistische volksstaat is er geen excuus meer om arbeid door vreemden te laten verrichten en geen achterdeurtje voor aanhoudende omvolking, rasvermenging en volksvernietiging. De punten 4 tot en met 8 van het partijprogramma van de NSDAP vormen de raciale eisen van de partij. Zij dienen de vernieuwing van het rassenbewustzijn in het Duitse volk. Deze eisen zijn vervuld wanneer de Duitse volksgenoten zich weer bewust zijn van hun volkse identiteit, wanneer de Duitse natie door nationaalsocialisten wordt geleid in het belang van het leven van het Duitse volk en de individuele volksgenoot, wanneer elke vestiging van vreemde bevolkingsgroepen in de Duitse levensruimte betrouwbaar wordt voorkomen, alleen nog Duitsers het Duitse staatsburgerschap bezitten en alle overgebleven buitenlanders vallen onder een vreemdelingenwetgeving die als tijdelijk gastrecht wordt opgevat. Daarvoor strijden wij!

Punt 9: Rechten en plichten van de volksgenoot

“Alle staatsburgers moeten gelijke rechten en plichten hebben.”

In de nationaalsocialistische volksstaat van de toekomst kunnen alleen volksgenoten staatsburgers zijn, en de staat dient uitsluitend de levensbelangen en de ontwikkeling van de Duitse volkse identiteit. Bij de vraag naar de rechten en plichten van de staatsburger gaat het nationaalsocialisme dan ook niet om een mechanische verhouding tussen de staatsburger en zijn staat. In liberaal-kapitalistische staten, bijvoorbeeld, wordt de nadruk zo sterk gelegd op de rechten van het individu dat er geen ruimte overblijft voor plichten jegens de gemeenschap. Tegelijkertijd vormen materiële rijkdom en het najagen daarvan de enige maatstaf voor het leven van de staatsburger, wat leidt tot de ontbinding van alle natuurlijke en idealistische waarden en denkbeelden. Dit creëert een makkelijk manipuleerbare massa van consumptiedomoren, plastic mensen en geldbeluste robots, die als was in de handen zijn van manipulerende krachten achter de schermen.

Maar ook communistische staten kennen in de praktijk vrijwel alleen plichten voor de staatsburger. Omdat het marxisme een natuurvijandige ideologie is, kan het op de lange termijn alleen overleven door middel van een terroristische dictatuur, die niet gericht is op de vorming van persoonlijkheden bij haar staatsburgers, maar op de ‘menselijke mier’ – een onderdanige dwangarbeider. In beide gevallen is de relatie van de staatsburger tot zijn staat puur mechanisch en diep onnatuurlijk, omdat de staat en de rechten en plichten van zijn burgers geen enkele band hebben met hun natuurlijke volkse identiteit. Hierdoor staat de staatsburger uiteindelijk vreemd en los van zo’n staat – er ontstaat vervreemding tussen staat en volkse identiteit.

Deze vervreemding overwint de nationaalsocialistische volksstaat, waardoor het machtsorganisme van de staat verandert in een vertrouwde en vertrouwenwekkende thuisbasis voor de volksgenoot. In deze thuisbasis heeft elke volksgenoot als staatsburger gelijke rechten en plichten, waarbij elk recht ook een plicht inhoudt. Onze staat eist immers niet louter mechanische volgzaamheid van zijn burgers en legt hen daarom niet enkel plichten op zonder aan rechten te denken. Evenmin is deze staat voor zijn burgers slechts een mechanisch ordeningsapparaat waarvan men zoveel mogelijk wil profiteren en zo min mogelijk last wil ondervinden, waarbij het individu alleen zijn rechten uitoefent zonder plichten op zich te nemen. Beide houdingen kenmerken de vervreemding tussen staat en staatsburger die overwonnen moet worden, en in de nationaalsocialistische volksstaat ook daadwerkelijk wordt opgeheven.

Het nationaalsocialisme gaat, in lijn met zijn biologische wereldbeeld, uit van de diversiteit van mensen. Naast de strijd om het bestaan en de selectie van de meest levensvatbaren behoort de erkenning van diversiteit en veelzijdigheid in het leven – niet alleen in de natuur in het algemeen, maar ook binnen de menselijke soort – tot de grondwetten van de natuurlijke en soortgebonden levensvisie van onze beweging. Wij bevestigen en willen deze veelzijdigheid van het leven uitdrukkelijk behouden. Geen twee mensen zijn gelijk, en er is geen dommere leus dan die van de gelijkheid van mensen. Binnen elk volkskorps zijn er bovendien raszuivere en ras mindere mensen, naast de brede massa die zich richt op het mensentype dat in het volksleven de toon aangeeft. Een

gezonde volksgemeenschap scheidt daarom minderwaardig menselijk materiaal uit en laat zich leiden door een volkse elite. De omwenteling na 1945 bracht echter een omkering teweeg, waarbij een onderlaag van bonzen, parasieten, volksvijandige elementen, asocialen en misdadigers naar boven kwam. Dat is ook hoe de leidende klasse van de Amerikaanse kolonie BRD er doorgaans uitziet.

Daarentegen eist de NSDAP gelijke rechten en plichten voor alle staatsburgers. Hoewel volksgenoten nog zo verschillend zijn, bezitten zij als dragers van een gemeenschappelijk erfgoed en als leden van de biologische gemeenschap van hun volk van nature gelijke rechten en plichten jegens dat volk. Als Duitsers delen zij, ondanks al hun individuele uniciteit, een gemeenschappelijke en gelijke biologische natuur, die hen onderscheidt van alle andere volkeren en als blanken van alle andere rassen. Uit deze biologische verbondenheid vloeien de gelijke rechten en plichten voort. Deze omvatten in de eerste plaats:

1. Het recht op arbeid en de plicht om te werken voor de volksgemeenschap.
2. Het recht op vrije partnerkeuze en gezinsvorming, en de plicht om de zuiverheid van het Duitse volkskorps te bewaren, in lijn met eugenetische en rassenwetten.
3. Het recht en de vrijheid om de eigen persoonlijkheid te verwezenlijken, en de plicht om deze vrijheid te koppelen aan het behoud en de ontplooiing van volk en ras, totdat de volksgenoten, zoals de Führer het verwoordde, zijn uitgegroeid tot ‘de hoogste belichaming van de waarde van ras en persoonlijkheid’.

Bij het verwezenlijken van deze en alle daaruit af te leiden rechten en plichten zal de natuurlijke gelaagdheid van ons volkskorps zich herstellen. In plaats van het uitschot dat uit de volksgemeenschap verwijderd dient te worden, zal opnieuw een volkse elite het voorbeeld worden.

Punt 10: Recht op arbeid, plicht tot arbeid

"De eerste plicht van elke staatsburger is geestelijk of lichamelijk werk te verrichten. Individueel werk mag niet ingaan tegen het algemeen belang, maar moet bijdragen aan de volksgemeenschap."

De nationaalsocialistische volksstaat is gegrondvest op arbeid als ethisch beginsel. Met het nationaalsocialisme eindigt het burgerlijke tijdperk en begint het tijdperk van de arbeider! Onder 'arbeider' verstaan wij elke volksgenoot die, op zijn plaats en naar zijn vermogens, met volle kracht – fysiek of geestelijk – werkt binnen het geheel en ten bate van allen, dus voor de volksgemeenschap: zelfloos scheppen in plaats van zelfzuchtig graaien!

Voor de waardering en erkenning van zo'n arbeider – waartoe elke volksgenoot zichzelf moet vormen of zal worden opgevoed – maakt het totaal niet uit welke arbeid hij verricht, zolang deze maar zinvol is binnen en voor de volksgemeenschap en naar beste kunnen wordt uitgevoerd. Er bestaat geen 'hogere' of 'lagere' arbeid meer, alleen nog goed of slecht verrichte arbeid – en dienovereenkomstig zal het aanzien van de volksgenoot in de gemeenschap goed of slecht zijn. De NSDAP zal vooral een einde maken aan de minachting voor fysieke arbeid. Het Duitse volk zal opnieuw leren de edelheid van arbeid te respecteren en zal uitgroeien tot een volk van arbeiders! Dit doel komt ook tot uiting in de naam van de partij, die zich bewust en trots de Duitse Arbeiderspartij noemt!

Pas door arbeid wordt de Duitser werkelijk een volksgenoot en een volwaardig lid van de grote gemeenschap van ons volk. Daarom garandeert de NSDAP hem zijn recht op arbeid. In de nationaalsocialistische volksstaat bestaat geen werkloosheid! Omgekeerd is het echter de eerste en voornaamste plicht van de staatsburger om geestelijk of lichamelijk te scheppen. Wie zichzelf niet als arbeider ziet en zich niet dienovereenkomstig gedraagt, sluit zichzelf buiten de volksgemeenschap en is asociaal. De NSDAP zal alle burgerlijke of zelfs parasitaire levensvormen uitroeien en een ware volksgemeenschap tot stand brengen, die alleen onder het beginsel van arbeid kan en zal worden gerealiseerd.

Punt 11: Opbouw van de socialistische volksgemeenschap

“We eisen de afschaffing van inkomsten die worden verkregen zonder werk of inspanning, en het beëindigen van "renteslavernij".”

De NSDAP is de partij van het Duitse nationalisme, wat betekent dat zij streeft naar een vrije, verenigde Duitse natie in een veilige en voldoende levensruimte, gelijkberechtigd met andere naties binnen een rechtvaardige vredesorde. Tegelijkertijd is de NSDAP de partij van het Duitse volks- en rassenbewustzijn, wat inhoudt dat zij in alle Duitse volksgenoten trots op hun eigen aard en de bereidheid om die te verdedigen, te beschermen en te ontplooien wil opwekken, terwijl zij elke biologische of geestelijke omvolking tegengaat. Dit alles kan alleen worden bereikt als elke volksgenoot in de Duitse volksgemeenschap zijn thuis vindt en daar rechtvaardig wordt behandeld. De nationaalsocialistische beweging zet zich in om de Duitser zijn thuis terug te geven! Maar een thuis kan alleen een echte gemeenschap zijn waarin niemand ten koste van een ander leeft, niemand uitbuit of minacht, en elke volksgenoot rechtvaardig wordt behandeld naar gelang zijn inzet voor en in de volksgemeenschap – kortom: de ware volksgemeenschap is uitsluitend een socialistische volksgemeenschap.

Daarom is de NSDAP ook de partij van het Duitse socialisme, dat als enige alle andere doelen kans en betekenis geeft. De socialistische eisen van het partijprogramma vormen dan ook het hart van de 25 punten en staan centraal in de politieke strijd en vormgeving van onze beweging! Punt 11, dat hier besproken wordt, vormt de kern en essentie van het programma en beschrijft de cruciale voorwaarde voor de opbouw van een socialistische volksgemeenschap.

De basis van de socialistische volksgemeenschap is het ethische beginsel van arbeid: elke volksgenoot heeft de plicht om, naar zijn vermogens en op zijn plaats, fysiek of geestelijk te werken voor de volksgemeenschap. Door dit te doen wordt hij een lid van de socialistische volksgemeenschap, terwijl wie zich aan deze plicht onttrekt als asociaal wordt beschouwd! In ruil hiervoor neemt de nationaalsocialistische volksstaat de verplichting op zich om alle arbeids- en moeiteloze inkomens af te schaffen – niemand mag zich verrijken aan de arbeid van een ander of enig inkomen ontvangen dat niet voortkomt uit eigen werk! Deze ogenschijnlijk eenvoudige eis heeft verstrekkende gevolgen: huurinkomsten, pacht, erfenissen die verder gaan dan persoonlijke herinneringen, en nog veel meer – voor dit alles is geen plaats in een socialistische volksgemeenschap! Alleen eigen arbeid telt, alleen die mag de bron van persoonlijk inkomen zijn. Dit inkomen zal geen klassen doen ontstaan of in stand houden en geen onderscheid kennen tussen ‘hogere’ en ‘lagere’ arbeid; de hoogte ervan hangt uitsluitend af van hoe nuttig de arbeid is voor de volksgemeenschap en hoe goed zij wordt uitgevoerd!

Dit alles vormt de voorwaarde opdat de volksgenoot in de volksgemeenschap zijn thuis herkent en het vertrouwen krijgt dat de tijden van vervreemding tussen staatsburger en staat voorbij zijn, dat uitbuiting, klassendunk en belangenkliekjes plaatsmaken voor het Duitse socialisme, waarvan eerlijke en rechtvaardig gewaardeerde arbeid de enige basis is! De belangrijkste eis die de opbouw van de socialistische volksgemeenschap mogelijk maakt en de vervreemding tussen staatsburger en staat opheft, is echter de breking van de zinsknechtschap. Deze eis is een van de twee sleutels

tot het juiste begrip van het partijprogramma en is daarom in hoofdletters gedrukt om haar bijzondere belang te onderstrepen. De rente is het perverse toppunt van een uitbuitende economische vorm waarin niet enkel of vooral de mens werkt om met eerlijke arbeid zijn levensonderhoud te verdienen, maar waarin ook geld ‘werkt’. Dit leidt ertoe dat in extreme gevallen iemand die genoeg geld heeft dat voor hem ‘werkt’, zelf niet meer hoeft te werken. Maar aangezien geld in werkelijkheid niet werkt, wat betekent het dan als geld ‘rente’ oplevert en zich ogenschijnlijk vanzelf vermeerdert? Het betekent dat degene die de rente moet opbrengen, harder werkt ten gunste van degene die zijn geld voor zich laat ‘werken’. Dit tart elk gevoel van rechtvaardigheid, terwijl juist rechtvaardigheid de enige basis kan zijn waarop een echt socialisme kan worden gebouwd! Niet het privébezit van productiemiddelen of het vage marxistische begrip ‘meerwaarde’ vormt het kernprobleem bij de opbouw van een socialistische gemeenschapsorde, maar de breking van de zinsknechtschap, die het geld consequent terugbrengt tot zijn oorspronkelijke functie als pure ruilwaarde!

De breking van de zinsknechtschap is niet alleen de voorwaarde voor rechtvaardigheid naar binnen toe, maar ook voor vrijheid naar buiten. De vrijheid van een volkseconomie kan alleen worden bereikt als deze niet gebonden is aan de ketenen van de gouden internationale, aan de kredieten van de wereldwijde haute finance en aan de verwevenheid van de kapitalistische wereldeconomie, die zelfs de meeste communistische staten van hun onafhankelijkheid berooft. Afgezien van Albanië, dat in zijn grondwet het aangaan van kredieten verbiedt, zijn er wereldwijd slechts een handvol staten die wellicht niet volledig, of slechts gedeeltelijk, onderworpen zijn aan de zinsknechtschap en daarmee aan de heerschappij van de wereldwijde haute finance. Deze onderwerping wil de NSDAP voor Duitsland ongedaan maken om zo de vrijheid van de Duitse volkseconomie te veroveren, wat een voorwaarde is voor de vrijheid van de natie!

Zowel in de binnenlandse als in de buitenlandse economie moet de zinsknechtschap worden afgeworpen. Hierbij kunnen tussenstadia nodig zijn, maar het uiteindelijke doel staat onwrikbaar vast, omdat alleen zo een Duits socialisme en een vrije natie kunnen worden geschapen. Bij het verwezenlijken van een renteloze economische orde zal de NSDAP niet dogmatisch te werk gaan, maar verschillende opvattingen, ideeën en modellen zorgvuldig onderzoeken en de overgang van het economische en financiële systeem zo aanpakken dat deze met maximale rechtvaardigheid en zonder schade aan de volkseconomie plaatsvindt. Het eindresultaat is echter een socialistische volksgemeenschap waarin geen arbeids- en moeiteloos inkomen meer bestaat en het beginsel van arbeid alle facetten van het volkse leven doordringt en vormgeeft!

Punt 12: Inbeslagname van alle oorlogswinsten

“Oorlog vraagt enorme offers van het volk. Daarom moet het persoonlijk verrijken door oorlog worden gezien als een misdaad. We eisen de volledige inbeslagname van alle winsten die tijdens de oorlog zijn gemaakt.”

Tweemaal in deze eeuw is Duitsland in een moorddadige oorlog gedwongen. Tweemaal in deze eeuw hebben de overwinnaars ons een staatsvorm opgelegd die indruist tegen de aard en traditie van ons volk. De zwart-rood-gele democratie is een werktuig van de overwinnaarsorde om Duitsland in bedwang te houden en de wedergeboorte van een vrije, Duitse natie te verhinderen. Geen enkele Duitse patriot kan zich daaraan verbinden: democratie en nationaal gevoel zijn in Duitsland niet met elkaar te verenigen!

De eerste poging om het Duitse volk te onderwerpen – na 1918 – mislukte. Het Verdrag van Versailles vernederde en verminkte Duitsland weliswaar, onderwierp het aan economische knechtschap, en de overwinnaars vonden toen al in de democraten gewillige handlangers, maar in zijn kern bleef Duitsland een grote staat, innerlijk aangeslagen maar ongebroken, met een sterke en uiteindelijk zegevierende nationale oppositie. In deze context beperkte de NSDAP in punt 12 van haar programma de eis tot inbeslagname van oorlogswinsten tot die personen die tussen 1914 en 1918 door gesjoemel, speculatie en corruptie een fortuin aan de oorlog hadden verdiend, een fortuin dat vervolgens door de Weimarrepubliek van bonzen werd beschermd.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog stond op dergelijke oorlogswinstzucht de doodstraf, en deze werd met alle staatsmiddelen doorgaans succesvol bestreden. Betekent dit dat punt 12 van het NSDAP-programma nu – veertig jaar na het einde van de Tweede Wereldoorlog – achterhaald is? Zeker niet! Sinds 1945 staan we tegenover een andere vorm van oorlogswinstzucht, die nog verwerpelijker is dan die waartegen de partij zich richtte met het oog op de gebeurtenissen van 1914-1918. De tweede poging om het Duitse volk te onderwerpen – na 1945 – was namelijk volledig geslaagd: heel Duitsland werd bezet, verdeeld en onderworpen aan de willekeur van de overwinnaars; het werd geplunderd, onteerd en gebroken. Dat was het schokkende resultaat van de geallieerde ‘kruistocht voor democratie en menselijkheid’ – en wij lijden er nog steeds onder! Nog schokkender dan de willekeur van de overwinnaars, die immers van onze vijanden kwam, was dat er Duitsers waren die zich in dienst stelden van deze overwinnaars en in hun opdracht halfkoloniale zelfbesturen opbouwden. Deze besturen doen zich voor als soevereine staten, maar hebben geen ander bestaansrecht dan het bestendigen van de overwinnaarsorde en daarmee van de Duitse knechtschap!

Deze collaborateurs zijn en blijven het laagste wat ons volk in zijn lange geschiedenis aan volksvijanden en volksvijandige elementen heeft voortgebracht! Bij een nationaalsocialistische revolutie zullen zij boeten voor hun volksverraad! Toch zullen er ook profiteurs van de huidige koloniale orde zijn aan wie geen directe misdaden tegen ons volk te bewijzen vallen. Maar ook zij mogen niet langer de vruchten van hun houding plukken. Hier krijgt de eis tot volledige inbeslagname van alle oorlogswinsten een nieuwe betekenis: systeemvakbonden die het eigendom van de Deutsche Arbeitsfront hebben ingepikt, instellingen en diensten die voordeel

haalden uit het partijvermogen van de NSDAP en haar onderafdelingen, uitgevers wier persimperiums rusten op het startvoordeel van vroege licenties van de overwinnaars, en al die anderen die direct materieel profijt trokken uit de onvoorwaardelijke capitulatie en de daaropvolgende onderwerping van het Duitse volk dankzij hun collaboratie met de vijandelijke machten – zij zijn oorlogswinstmakers en capitulatiehyena's! Hun vermogen zal door de NSDAP worden beschouwd als persoonlijke verrijking door oorlogswinsten en volledig in beslag worden genomen: niemand mag ongestraft profiteren van het ongeluk van zijn eigen volk en zich tot handlanger van de vijandelijke machten maken!

Punt 13: Nationalisatie

“Wij eisen de nationalisatie van alle bedrijven die tot op heden zijn gevormd tot vennootschappen.”

Het marxisme beschouwt privébezit van productiemiddelen als het grootste struikelblok voor de opbouw van een socialistische samenleving. Het verklaart uitbuiting met het concept van ‘meerwaarde’, die kapitalisten zouden behalen door de arbeid van werknemers te benutten, waarbij de winst van de ondernemer steevast groter is dan de lonen die hij voor die arbeid betaalt. Deze theorie is echter niet sluitend: niet de meerwaarde, maar de zinsknechtschap vormt de werkelijke bron van uitbuiting. Zij zorgt ervoor dat niet alleen de arbeider, maar de hele volkseconomie wordt uitgeknepen ten gunste van verborgen financiële machten.

Privébezit van productiemiddelen vormt evenmin een obstakel voor de opbouw van het Duitse socialisme. Echt socialisme steunt niet op gelijkheid, maar op rechtvaardigheid! Het is dan ook niet het doel van een socialistische volksgemeenschap om alle sociale lagen en inkomensverschillen weg te werken. Het streven naar welvaart en bezit is zeker een ethisch gerechtvaardigde drijfveer voor de volkseconomie, zolang dit niet ten koste gaat van het algemeen welzijn of wordt bevorderd door arbeids- en moeiteloos inkomen. De NSDAP keert zich niet tegen privébezit, ook niet tegen dat van productiemiddelen. Zij heeft evenmin bezwaar als een ondernemer uit zijn bedrijf een inkomen haalt dat in verhouding staat tot zijn prestaties. De nationaalsocialistische volksstaat stelt inkomensgrenzen vast, zowel naar boven als naar beneden, die voldoende ruimte bieden om een volksgenoot – ondernemer of niet – te stimuleren tot maximale inzet voor de volksgemeenschap, maar die tegelijkertijd het ontstaan of voortbestaan van sociale klassen tegengaan.

Bovendien richt de nationaalsocialistische volksstaat zijn controle niet op het eigendom, maar op de beschikking over productiemiddelen. Dit betekent dat een ondernemer de zeggenschap over zijn bedrijf behoudt zolang hij het leidt in lijn met de belangen van de volksgemeenschap en de economische plannen van de staat. Als zijn handelen hiermee botst of zijn prestaties tekortschieten, neemt een staatscommissaris tijdelijk de leiding over, totdat de ondernemer bereid is op de juiste manier te werken of totdat hem via nationalisatie ook het bezit van de productiemiddelen wordt ontnomen. Zulke ingrepen zijn echter uitzonderlijk, omdat het onwaarschijnlijk is dat een ondernemer bewust dergelijke overheidsmaatregelen uitlokt.

De nationaalsocialistische volksstaat stuurt de volkseconomie met behulp van economische planning, maar niet met de gedetailleerde plannen zoals in marxistische staten, die elk eigen initiatief verstikken. In plaats daarvan volgt zij een kaderplan gebaseerd op het principe: men plant niet wat men kán plannen, maar wat men móét plannen. Om dit kaderplan uit te voeren, heeft de nationaalsocialistische volksstaat directe invloed op de economie nodig, zonder steeds te hoeven teruggrijpen op het ingewikkelde middel van het aanstellen van staatscommissarissen. Daarom is het essentieel dat sleutelgebieden van de volkseconomie in staatsbezit overgaan en zo rechtstreeks beïnvloedbaar worden. Dit betreft allereerst alle financiële ondernemingen, zoals banken en verzekeringsmaatschappijen, aangezien de staat volledige controle moet hebben over alle valutagebieden en financiën.

Verder eist de NSDAP in haar partijprogramma de nationalisatie van alle reeds vergezeltschapte bedrijven, omdat hun vaak anonieme eigendomsstructuren een bedreiging vormen voor de vrijheid van de volkseconomie. Dit gevaar is des te groter omdat bij deze bedrijven toch al geen duidelijk privébezit meer bestaat dat als drijfveer kan dienen – de leiding ligt hier niet langer bij een dynamische ondernemerspersoonlijkheid, maar bij een management dat losstaat van aandeelhouders en dergelijke. Bovendien gaat het meestal om grote ondernemingen die zowel volkseconomisch als economisch-politiek van belang zijn, en waarover de nationaalsocialistische volksstaat volledige controle nastreeft om de economie te sturen.

Kortom, de nationaalsocialistische volkseconomie combineert een deels private en deels genationaliseerde structuur, geleid door een algemene kaderplanning. Verantwoord toegepast privébezit van productiemiddelen behoudt echter zijn plaats, zolang het niet indruist tegen de belangen van de volksgemeenschap. Bedrijven in duidelijk privébezit – vooral in de zelfstandige middenstand – worden niet alleen niet aangevallen, maar ontvangen als motor van de volkseconomie bijzondere steun van de nationaalsocialistische volksstaat.

Punt 14: Winstdeling

“Wij eisen winstdeling bij grote bedrijven.”

De NSDAP steunt de vorming van privébezit, mits dit niet leidt tot scherpe klassenscheidingen of de belangen van de volksgemeenschap schaadt. In het bijzonder wil zij de vermogensopbouw van de gewone volksgenoot bevorderen, op een manier die klassenscheidingen afbreekt in plaats van versterkt en de volksgemeenschap ten goede komt in plaats van benadeelt. Met dit doel eist de NSDAP winstdeling bij grote bedrijven. Deze beperking tot grote bedrijven komt voort uit het feit dat kleine en middelgrote ondernemingen, die doorgaans in duidelijk privébezit zijn en als zodanig worden beschermd, onaangetast blijven. Om rechtvaardigheid binnen de volksgemeenschap te waarborgen, zorgt de NSDAP echter via wettelijke compensatiemaatregelen ervoor dat ook volksgenoten die niet bij grote bedrijven werken, delen in het volksvermogen.

De winstdeling bij grote bedrijven richt zich vooral op de reeds vergezeltschapte ondernemingen die de nationaalsocialistische volksstaat nationaliseert. Winstdeling is alleen zinvol als participatie in het productieve vermogen van het bedrijf, omdat dit de band van de arbeider met zijn werk versterkt en zijn persoonlijke belang bij het succes ervan aanwakkert – zijn aandeel in de winst hangt immers af van de daadwerkelijk behaalde resultaten. Alle genationaliseerde bedrijven die aanzienlijke winst maken, worden daarom zo snel mogelijk opnieuw vergezeltschaft. Ditmaal worden de aandelen als onvervreemdbaar eigendom van het productieve vermogen verdeeld: de helft gaat naar de werknemers, de andere helft naar de Deutsche Arbeitsfront. Zo worden de bedrijfsgemeenschap en de DAF gezamenlijk eigenaar van het bedrijf. Deze regeling geldt niet voor financiële ondernemingen of bedrijven met een algemeen nut die noodgedwongen min of meer verlieslatend opereren. Voor de daar werkenden worden wettelijke compensatieregelingen getroffen om ook hen te laten delen in het volksvermogen.

In de nationaalsocialistische volksstaat blijft de beschikking over productiemiddelen – behalve in uitzonderlijke gevallen – gekoppeld aan privébezit. Voor de grote bedrijven die in arbeiderseigendom overgaan, betekent dit dat de bedrijfsgemeenschap en de DAF de zeggenschap krijgen, aangezien zij de eigenaars worden. Winstdeling leidt dus onvermijdelijk tot medeverantwoordelijkheid van de volksgenoot voor zijn bedrijf. Deze verantwoordelijkheid wordt uitgeoefend via ondernemingsraden, wier bevoegdheden worden uitgebreid en die worden samengesteld op basis van een derde-partijenpariteit: een derde van de leden wordt benoemd door de staat, een derde door de Deutsche Arbeitsfront als beschermheer en belangenbehartiger van alle Duitse arbeiders, en een derde wordt direct gekozen door de werknemers van het bedrijf.

Om te voorkomen dat andere arbeiders achtergesteld worden, wordt een vergelijkbare medeverantwoordelijkheid ingevoerd bij genationaliseerde en particuliere bedrijven vanaf een nog vast te stellen grootte. Bij genationaliseerde bedrijven heeft de ondernemingsraad dezelfde samenstelling als bij de vergezeltschapte bedrijven in arbeiderseigendom. Bij particuliere bedrijven bestaat de ondernemingsraad voor een derde uit vertegenwoordigers van de ondernemer, een derde uit de Arbeitsfront en een derde uit de werknemers. Zo wordt de vermogensopbouw van de

volksgenoot gecombineerd met zijn medeverantwoordelijkheid en winstdeling in het volksvermogen, wat bijdraagt aan de versterking van een echte volksgemeenschap.

Punt 15: Ouderdomsvoorzieningen

“Wij eisen een royale uitbreiding van de ouderdomsvoorzieningen.”

De nationaalsocialistische volksstaat rust op het ethische principe van arbeid en geeft daarmee inhoud aan het volkse spreekwoord: wie niet werkt, zal ook niet eten! Volksvijandige elementen binnen het volkskorps die zich niet kunnen schikken naar eerlijke, gemeenschapsnutige arbeid, worden als asociale parasieten uitgesloten en onderworpen aan dwangarbeid. Ook zij worden gedwongen alleen te eten wat zij door hun werk verdienen. Uitzonderingen gelden voor volksgenoten die buiten hun schuld niet (meer) kunnen deelnemen aan het arbeidsproces: in het bijzonder kinderen, voor wie het programma van de NSDAP de best mogelijke opvoeding eist; mensen die onschuldig ziek zijn, die vanzelfsprekend door de volksgemeenschap worden verzorgd terwijl de NSDAP zich inzet voor betere volksgezondheid; en bovenal oudere volksgenoten, die volgens punt 15 van het partijprogramma ‘royaal’ verzorgd moeten worden!

Met deze eis betuigt de partij haar diepe waardering voor de levensprestaties van mensen die hun hele volwassen leven trouw en betrouwbaar hun arbeidsplicht hebben vervuld. In de nationaalsocialistische volksstaat worden zij niet – zoals in het kapitalisme – als onproductieve eters naar de zijlijn gedrongen, maar genieten zij een oude dag die gekenmerkt wordt door het respect van de gemeenschap voor hun levenswerk en vrij is van geldzorgen.

Het huidige pensioensysteem is ongeneeslijk ziek en onrechtvaardig; het moet grondig worden herzien. Een rechtvaardige en royale ouderdomsvoorziening moet ervan uitgaan dat de Duitse volksgenoot met zijn eigen levensprestaties ook de hoogte van zijn pensioen bepaalt: hoe beter hij op zijn plaats en naar zijn vermogens heeft gewerkt, hoe hoger zijn inkomen was. Dat inkomen moet na zijn vertrek uit het arbeidsleven volledig als pensioen worden doorbetaald! Alles minder zou onrechtvaardig zijn, omdat hij een verlaging van zijn inkomen alleen maar als straf voor het natuurlijke proces van ouderdom zou ervaren, wat elk rechtvaardigheidsgevoel zou tarten. Voor alleenstaande vrouwen op leeftijd wordt een royaal berekend volkspensioen ingevoerd als uniform pensioen, waarvan de hoogte stijgt met elk kind dat zij in haar leven heeft gebaard en opgevoed. Deze kinderpremies ontvangt ook de vrouw die op latere leeftijd nog met haar echtgenoot samenleeft en dus geen aanspraak maakt op het volkspensioen, maar wel erkenning verdient voor haar levenswerk als moeder.

De pensioenen worden rechtstreeks uit de staatsbegroting betaald, waarbij de nationaalsocialistische volksstaat garant staat voor zowel de zekerheid als de hoogte van de uitkeringen. De benodigde middelen worden verkregen via een pensioenbelasting; de huidige looninhoudingen voor de pensioenverzekering komen te vervallen. Dit nieuwe pensioensysteem legt aanzienlijke lasten op aan de volksgemeenschap, vooral zolang de gevolgen van de huidige geboortedaling voortduren. Toch worden deze lasten gezien als een ereplicht van de volksgemeenschap en zullen ze ook als zodanig worden gewaardeerd.

Punt 16: Bevordering van de middenstand

"Wij willen een gezonde middenklasse behouden. Grote warenhuizen moeten in gemeentelijk bezit komen en tegen eerlijke prijzen worden verhuurd aan kleine ondernemers. Bij staats- en gemeentelijke leveringen moet rekening worden gehouden met kleine handelaren."

De NSDAP ziet in privébezit en het natuurlijke winststreven van de mens de motor van een gezonde volkseconomie. Zij strijdt alleen voor het vaststellen van inkomensgrenzen naar boven en beneden om scherpe klassenscheidingen te voorkomen of te doorbreken, voor de consequente afschaffing van alle arbeids- en moeiteloze inkomens, en ervoor dat privébezit het algemeen welzijn niet ondermijnt. Verder pleit zij voor het behoud van privébezit – ook van productiemiddelen onder de bekende beperkingen – en voor een royaal salaris voor volksgenoten die op hun plaats uitzonderlijke prestaties leveren. Wie door hard werk welvaart heeft opgebouwd en daar verantwoordelijk mee omgaat, heeft niets te vrezen!

De NSDAP wil echter niet alleen zuurverdiende privévermogens behouden, maar ook de vorming van privébezit op bredere schaal stimuleren – bijvoorbeeld via winstdeling voor arbeiders in grote bedrijven en andere vormen van deelname aan het volksvermogen. Als partij van de Duitse volksgemeenschap richt de NSDAP haar aandacht niet alleen op de volkse elite en de vaak benadeelde massa van loontrekkenden in het kapitalisme, maar zet zij zich ook krachtig in voor de instandhouding en bevordering van een gezonde middenstand. Een gezonde middenstand vormt een krachtbron voor de volksgemeenschap.

Het pleidooi van de NSDAP voor de middenstand is vaak verkeerd begrepen, waardoor sommigen de partij zelfs als een kleinburgerlijke middenstandspartij wilden bestempelen – een werkelijk grotesk misverstand! In werkelijkheid bestrijdt de NSDAP met kracht alle gevaren en tendensen die leiden tot de proletarisering van de middenstand. Een middenstand die vermalen wordt tussen een profijtbeluste bovenlaag en een uitgebuite arbeidersklasse zou een ramp zijn voor de volksgemeenschap en de weg banen voor de meedogenloze, zelfvernietigende klassenstrijd waarop marxisten zo gretig wachten. De vernietiging van de middenstand zou de immense opvoedingsarbeid van de nationaalsocialistische beweging richting een volksgemeenschap ernstig bemoeilijken, zo niet onmogelijk maken.

Het behoud van de middenstand biedt echter de bovenlaag een voorbeeld en een waarschuwing om de band met het volk niet te verliezen en niet tegen diens belangen in te gaan, terwijl het de arbeidersklasse hoop geeft dat zij door eigen werk en met steun van het sociale programma van onze partij ook welvaart kan bereiken. In die zin streeft de NSDAP inderdaad naar een volksgemeenschap die steunt op de middenstand, waarin de leidende laag en de arbeidersklasse geen afgescheiden klassen vormen die óf in luxe zwelgen óf in armoede verzinken, maar een dynamische gemeenschap zijn met vloeiende overgangen. Toch is de NSDAP geen kleinburgerlijke middenstandspartij, maar een nationaalsocialistische arbeiderspartij: even vastberaden als zij de proletarisering van de middenstand tegengaat, voorkomt zij ook de verburgerlijking van de arbeidersklasse! De middenstand die de NSDAP nastreeft, is niet langer burgerlijk, maar doordrongen van het ethische principe van het arbeiderschap: arbeid voor de volksgemeenschap!

De term ‘middenstand’ verwijst dus naar een gewenste inkomens- en vermogenspositie, maar niet naar een voorbeeldige levenshouding. De middenstand moet economisch worden behouden en bevorderd, maar in zijn levenswijze opnieuw worden gevormd door het arbeiderschap. Wij zien in de middenstand het economische ruggengraat en in de arbeidersklasse het ethische ruggengraat voor de opbouw van een ware volksgemeenschap.

Een essentieel onderdeel van de middenstand is het volkseconomische domein van klein- en middenhandel en de meest uiteenlopende dienstverlening. Juist dit domein is sterk vatbaar voor de verleiding tot een parasitaire levenswijze. Niet voor niets staat de ‘handelaar’ vaak tegenover de ‘arbeider’ als stereotype tegenbeeld. Toch zijn zelfstandige handel en dienstverlening belangrijk voor de volksgemeenschap. Maar net als elke andere laag in ons volkskorps moeten zij zich schikken onder het onwrikbare principe van arbeid, dat de nationaalsocialistische volksstaat zal doorvoeren. In de nieuwe orde zal ook de handelaar en kleine ondernemer een arbeider worden voor en in de volksgemeenschap. Onder deze voorwaarde wordt hij, door de eisen in punt 16, economisch gestabiliseerd en erkend als een gewaardeerd lid van de volksgemeenschap. Elke burgerlijke houding of zelfs parasitaire uitspattingen zal hij dan allang hebben overwonnen om een echte volksgenoot te worden. In deze zin strijdt de nationaalsocialistische arbeiderspartij voor de Duitse middenstand!

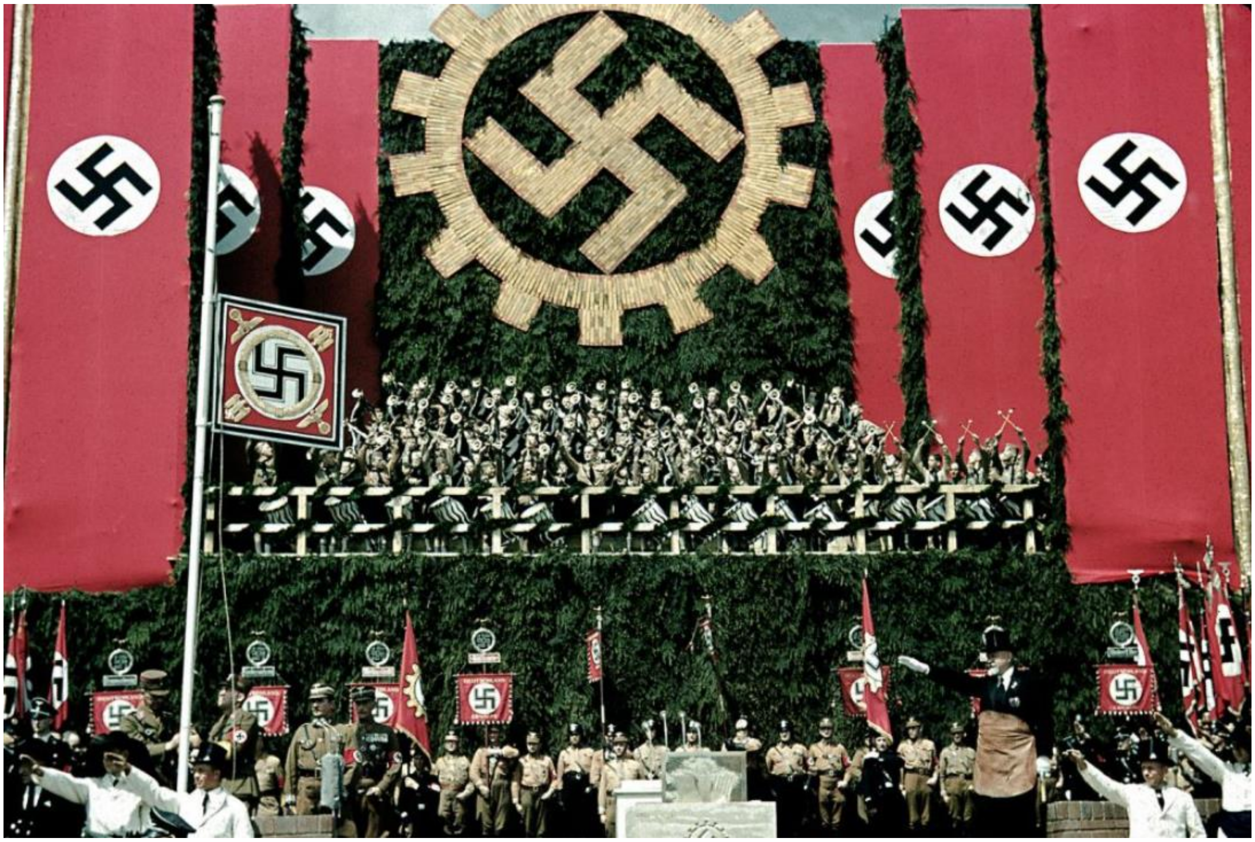

Punt 17: Landhervorming

“Wij eisen een herstructurering van het grondbezit die aansluit bij nationale behoeften, de invoering van een wet voor kosteloze onteigening van grond voor algemeen nut, de afschaffing van pacht en het tegengaan van speculatie met grond.”

Een bijzonder probleemgebied van privébezit is het privébezit van grond en bodem. Het land vormt de voedselbasis van het hele volk en dient als recreatiegebied, een voorwaarde voor de volksgezondheid. Het wordt bedreigd door milieuvervuiling uit eigenbelang en winstbejag, is niet onbeperkt vermeerderbaar, onvervangbaar en daardoor een geliefd object voor speculatie.

Daarom eist de NSDAP buitengewoon strenge maatregelen om ook op dit terrein de principes van een socialistische volksgemeenschap door te voeren: de voorrang van volksbelangen en de afschaffing van arbeids- en moeiteloos inkomen. Bodenspeculatie moet in alle vormen worden verhinderd! Ook elke andere vorm van verrijking – zoals door grondrente en pachtopbrengsten – moet onmogelijk worden gemaakt.

Achter deze eis staat de gedachte dat grond en bodem uiteindelijk eigendom van de hele volksgemeenschap moeten zijn en nooit mogen dienen voor de arbeids- en moeiteloze verrijking van individuen. Om dit te garanderen, eist de NSDAP de invoering van wettelijke mogelijkheden voor onteigening zonder vergoeding, waarmee de volksgemeenschap haar eigen levensruimte en voedsel- en levensbasis terugwint. Deze onteigening treft doorgaans iedereen die zonder eigen arbeid inkomsten uit het land haalt. Ook het bezit van grond waarop fabrieken of dergelijke zijn gebouwd, wordt als ongerechtvaardigd gezien. Deze fabrieken mogen in privébezit blijven, maar de grond eronder komt terug aan de gemeenschap en wordt daarna aan de voormalige eigenaar ter beschikking gesteld in de vorm van belastingplichtige gebruiksrechten.

In feite is zelfs privébezit van grond voor de bouw van een eigen huis niet zinvol en zou dit vervangen kunnen worden door een gebruiksrecht. Omdat hier echter de individuele volksgenoot door hard werk en te goeder trouw zijn eigendom heeft verworven, wordt doorgaans afgezien van ingrepen, zolang hij dit bezit niet misbruikt voor speculatieve doeleinden. In de toekomst kunnen volksgenoten die een eigendom willen bouwen of kopen echter alleen een gebruiksrecht op grond en bodem krijgen.

In een socialistische volksgemeenschap is privébezit van grond en bodem ethisch alleen gerechtvaardigd voor hen die door eigen harde arbeid de voedselvoorziening van ons volk veiligstellen: onze boeren. Boerengrondbezit blijft behouden en wordt door de volksgemeenschap niet alleen getolereerd, maar van harte gesteund en bevorderd. Het mag ook worden geërfd, om het boerenleven sterker te binden aan de grond en de boerenlevenswijze te behouden.

Deze garantie en bevordering van een gezonde boerenstand gaan echter gepaard met een grondige landhervorming, aangepast aan de nationale behoeften. Deze hervorming treft iedereen wiens grondbezit te groot is om het zelf te kunnen bewerken, wat leidt tot misbruik door verpachting voor arbeids- en moeiteloos inkomen, en ook hen die überhaupt niet zelf op het land wonen en werken.

Dit land wordt onteigend en verdeeld onder arbeidswillige nieuwe boeren en zij wier grondbezit te klein is om hun bestaan te verzekeren.

Samengevat luidt het agrarische programma van de NSDAP: de oprichting van een gezonde boerenstand door een royale landhervorming, de onderdrukking van arbeids- en moeiteloos inkomen ook op het platteland en via grondbezit, en de instandhouding en bevordering van boerenprivébezit van grond en bodem in lijn met de nationale behoeften. Tot deze nationale behoeften behoort ook een zo hoog mogelijke mate van zelfvoorziening (autarkie) en het tegengaan van internationale invloeden – zoals de Europese-politiek – die hebben geleid tot grotesk wanbeheer op kosten van de Duitse boeren.

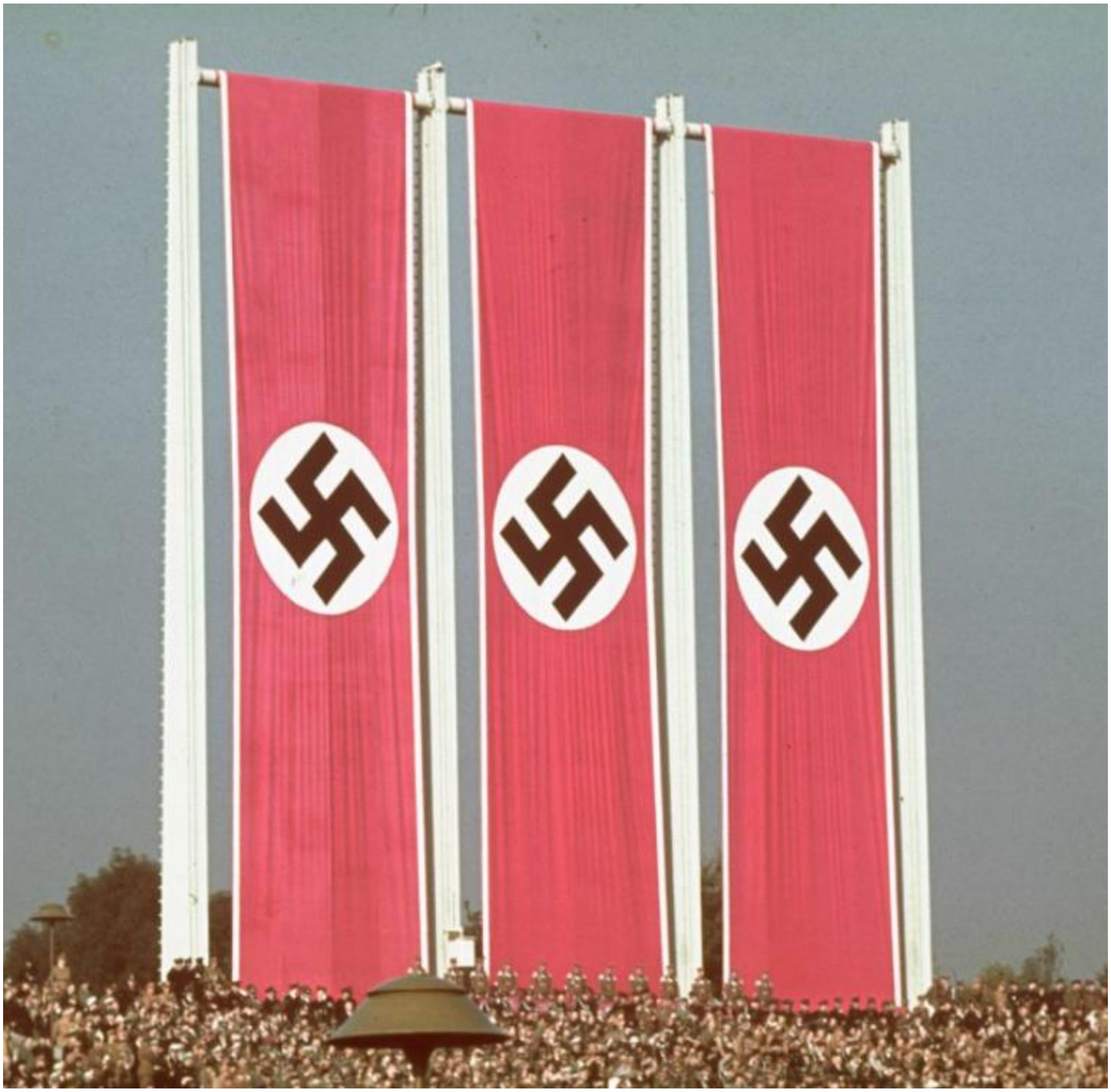

Punt 18: Doodstraf voor volksvijandige elementen

"Wij eisen een meedogenloze strijd tegen hen die door hun activiteiten het algemeen belang schaden. Volksmisdadigers, woekeraars, sjacheraars enzovoort moeten met de dood worden bestraft, zonder rekening te houden met geloofsovertuiging of ras."

De nationaalsocialistische volksstaat bouwt voort op het ethische principe van arbeid en sticht een ware volksgemeenschap van alle scheppenden, waarin ieder op zijn plaats en naar zijn vermogens werkt voor het algemeen welzijn. Wie zich aan deze arbeidsplicht onttrekt, is asociaal en wordt in werkkampen heropgevoed totdat hij heeft geleerd zich als arbeider in de volksgemeenschap te voegen. Wie gewend was zijn levensonderhoud en vermogen te vergaren door arbeids- en moeiteloos inkomen, zal snel merken dat die tijden voorbij zijn. Op deze manier wordt elke parasitaire levenswijze in de nationaalsocialistische volksstaat van de toekomst onmogelijk gemaakt.

Maar wie na deze revolutie nog probeert zich tegen haar principes te verzetten, een dergelijke uitbuitende levenswijze voortzet en daarmee het algemeen belang schaadt, beschouwt de NSDAP als een volksvijandig element en gemene misdadiger, en bestraft hem met de dood. Als voorbeelden worden woekeraars en sjacheraars genoemd, maar deze lijst moet aanzienlijk worden uitgebreid en omvat uiteindelijk alle uitbuiters die op kosten van het werkende volk willen leven en verdienen, en zich daarmee zelf buiten de volksgemeenschap plaatsen. Hun gedrag is niet langer alleen asociaal, maar antisociaal. De enige passende reactie daarop is niet meer het werkkamp, maar de strop!

De NSDAP versterkt deze eis nog door te stellen dat de doodstraf voor de uitbuiting van het Duitse volk wordt opgelegd zonder rekening te houden met ras, dus ook geldt voor leden van vreemde volkeren die in Duitsland als gast verblijven. Niemand zal meer worden toegestaan het Duitse volk uit te buiten en te plunderen – geen eerloze Duitser die zichzelf daarmee uit de volksgemeenschap sluit, maar ook geen vreemdeling die zich op de rug van ons volk wil verrijken, en zeker ook niet de wereldwijde haute finance, die als internationale volkenparasiet het levensbloed van alle volkeren leegzuigt! Zo sluit zich de cirkel van nationalisme en socialisme! Ons nationalisme stopt de internationale uitbuiting van onze volkseconomie, ons socialisme de binnenlandse uitbuiting van de individuele volksgenoot.

Met deze eis van punt 18 – de doodstraf voor volksvijandige elementen – worden de socialistische basisprincipes van het partijprogramma afgerond. Zoals we hebben gezien, begint het programma van de NSDAP met de eisen van het Duitse nationalisme: eenheid, vrijheid, rechtsgelijkheid en levensruimte voor het Duitse volk. Hierop volgen de eisen van het Duitse rassenbewustzijn, die de Duitser zijn zelfbewustzijn en trots op zijn eigen aard moeten teruggeven en de vestiging van gesloten vreemde bevolkingsgroepen moeten verhinderen. Beide doelen zijn echter alleen te verwezenlijken als elke volksgenoot die zijn plicht jegens de gemeenschap vervult, erop kan vertrouwen dat hij rechtvaardig wordt behandeld en beloond, dat niemand zich meer ten koste van hem verrijkt of hem uitbuit. Alleen dan zal hij zich volledig inzetten voor de gemeenschap. Dat is het doel van het Duitse socialisme: de punten 9 tot en met 18 bevatten de socialistische eisen van het

partijprogramma. Hun omvang alleen al toont hoe serieus de partij haar socialistische overtuiging neemt. De consequente uitvoering van deze programmapunten zal leiden tot een sociale revolutie zoals de wereld nog niet heeft gezien, een revolutie die – anders dan andere – niet zal eindigen in nieuwe onderdrukking of uitbuiting. Deze punten omvatten namelijk niet alleen eisen, maar ook harde consequenties voor wie parasitaire levensvormen wil behouden of herstellen – tot aan de doodstraf voor volksvijandige elementen toe.

Het nationaalsocialisme verenigt zo nationalisme, rassenbewustzijn en socialisme in één revolutionair wereldbeeld, dat het antwoord biedt op de levensbedreigende crisis van de moderne wereld. Het Duitse socialisme vormt hiervan het hart en de kern. De socialistische eisen van het partijprogramma zijn vervuld wanneer de afschaffing van alle arbeids- en moeiteloze inkomens en de breking van de zinsknechtschap een ware volksgemeenschap mogelijk maken, met arbeid als fundament en rechtvaardigheid als basis voor alle volksgenoten. Deze volksgenoten, met gelijke rechten en plichten, werken voor het algemeen welzijn en hebben in Duitsland hun thuis hervonden. Daarvoor strijden wij!

Punt 19: Het Duitse recht

“Wij eisen de vervanging van het Romeinse recht, dat de materialistische wereldorde dient, door een Duits gemeenschapsrecht.”

Zoals het Duitse socialisme de vrijheid van de volkseconomie bevecht, zo verwezenlijkt het Duitse recht de vrijheid van de volkse rechtspraak. Het Duits of Germaans recht moet de Duitse volksgemeenschap dienen en vrij zijn van alle internationale, volksvreemde of zelfs volksvijandige invloeden. Het staat onder het nationaalsocialistische motto: ‘Recht is wat het Duitse volk dient!’

Daarentegen dient het huidige Romeinse recht de materialistische wereldorde, oftewel de heersende minuswereld:

- Het is internationaal: zoals de naam al aangeeft, vindt het Romeinse recht zijn oorsprong in de rechtspraak van het Romeinse Rijk en regelde het van meet af aan de verhouding van het individu tot de staat en tot andere mensen, zonder rekening te houden met verschillen in ras of volk. Het neemt geen acht op het uiteenlopende rechtsgevoel van verschillende volkeren en is daardoor in wezen een bezettingsrecht geweest en gebleven.
- Het is materialistisch: doordat het Romeinse recht het volkse rechtsgevoel als bron van rechtspraak uitsluit, heeft het geen doelstelling ontwikkeld die gericht is op het behoud of de ontplooiing van volkeren. Het beschermt niet het leven en de ontwikkeling van een volkstum, maar dient uiteindelijk elke bestaande orde. Het mist een idealistische drijfveer en is daardoor ongeschikt om de rechtsorde van een idealistisch geïnspireerde, natuurlijke en soortgebonden nieuwe orde vorm te geven. Het zal samen met de materialistische wereldorde worden overwonnen en vervangen door het Duitse recht.
- Het is dogmatisch: het Romeinse recht gaat niet uit van het echte leven in al zijn diversiteit en streeft er niet naar het individu werkelijk recht te doen. Recht en rechtvaardigheid zijn in het Romeinse recht niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Het construeert een zeer abstracte, juridische kunstwereld vol met feitencomplexen. Deze feitencomplexen zijn zo precies geformuleerd dat ze strafbaar gedrag kunnen omvatten, maar daardoor ook zo complex dat slimme juristen door allerlei interpretaties vrijwel elk gewenst resultaat kunnen bereiken.

Hierdoor wordt rechtspraak een loterij of iets wat te koop is voor wie de behendigere jurist aan zijn kant heeft. Maar vooral: zelfs met de beste wil kan een abstract geformuleerd feitencomplex nooit de veelzijdigheid van het leven rechtvaardig weerspiegelen. De verzameling van feitencomplexen vormt dan al helemaal geen afspiegeling van de werkelijkheid, maar een dogma – een in wezen willekeurige vaststelling die de levensrealiteit wil onderwerpen aan levenloze constructies. Om al deze redenen kan het Romeinse recht niets anders voortbrengen dan rechtspraak, maar het mist het eigenlijke doel van recht: rechtvaardigheid te bewerkstelligen.

In contrast hiermee is het Duitse recht een volksecht, idealistisch en natuurlijk recht. Het maakt een volkse rechtspraak mogelijk die nationale vrijheid naar buiten en rechtvaardigheid naar binnen

waarborgt. Het put rechtstreeks uit het rechtsgevoel van het Duitse volk en dient het behoud en de ontplooiing van dat volk. Het construeert geen abstracte feitencomplexen om te bepalen of een concrete daad daaronder valt – in plaats daarvan stelt het als praktische regel: strafbaar is wat de volksgemeenschap als geheel of een andere volksgenoot schaadt. Strafbaar gedrag wordt bestraft. De aard en hoogte van de straf vloeien niet abstract voort uit een geconstrueerd feitencomplex, maar concreet uit de ernst van de daad en de persoonlijkheid van de dader.

Een nieuwe rechtsorde, gebaseerd op deze principes, zal alleen nog zeer algemene voorbeelden van strafbaar gedrag en voorbeelden van rechtvaardige straftoemeting geven. Al het overige wordt overgelaten aan de rechtbanken. Deze baseren hun oordeel op eerdere uitspraken in vergelijkbare zaken die als rechtvaardig werden ervaren en die een richtlijn kunnen bieden, maar niet hoeven te zijn. Uiteindelijk is het rechtsgevoel van het volk doorslaggevend, zodat de formule 'in naam van het volk' haar betekenis hervindt. Om dit rechtsgevoel kracht bij te zetten, worden kantonrechters voortaan gekozen via vrije volksverkiezingen uit kandidaten die met succes een basiscursus rechtspraak hebben afgerond. Regelmatige herverkiezingen zorgen voor controle door het volk. In de eerstvolgende hogere instantie wordt de rightspraak toevertrouwd aan jury's. Deze worden bij rechtbanken die bevoegd zijn voor misdaden tegen andere volksgenoten gekozen via vrije volksverkiezingen, en bij rechtbanken die oordelen over misdaden tegen de volksgemeenschap aangewezen door de partij. Zij beslissen alleen over de schuldvraag en de strafmaat.

Toch worden beroepsrechters niet overbodig – integendeel. De nationaalsocialistische volksstaat heeft behoefte aan hooggekwalificeerde en gedreven rechterlijke persoonlijkheden. Zij moeten doordrongen zijn van de geest van de nieuwe rechtsorde, de hele rechtspraak bestuderen en bekend zijn met uitspraken in vergelijkbare zaken. Zij adviseren de jury's zorgvuldig en met verantwoordelijkheidsgevoel vóór hun beslissing. Net als de aanklager en de verdediging hebben zij het recht om een hogere instantie in te schakelen als zij een uitspraak als onrechtvaardig beschouwen. De hoogste rechtsinstanties boven de juryrechtbanken zijn het centraal parlement (Rijksdag) en uiteindelijk de Führer, als opperste rechter en belichaming van de georganiseerde volkswil.

Zo houdt de rechtspraak op een levenloos dogma te zijn dat de mens belast en een doel op zichzelf wordt. Het Duitse recht en zijn rechtspraak zien justitie weer als een integraal deel van het volksleven, dat het leven en de ontplooiing van het volk dient, rechtvaardigheid brengt aan elke volksgenoot en hem zijn recht garandeert. Alleen op rechtvaardigheid kan een ware volksgemeenschap worden gebouwd, alleen het rechtsgevoel van een volk is de bron van rechtvaardigheid, en recht en rechtspraak moeten daarvan de zichtbare uitdrukking worden!

Punt 20: Herordening van het onderwijsstelsel

"Om elke bekwame en ijverige Duitser de mogelijkheid te geven zich verder te ontwikkelen en zo leidinggevende posities te bereiken, moet de staat zorgen voor een grondige uitbreiding van het volksonderwijs. De leerplannen van alle onderwijsinstellingen moeten worden aangepast aan de eisen van het praktische leven. De staatsgedachte moet vanaf het begin in de scholen worden onderwezen. Wij eisen dat bijzonder begaafde kinderen van arme ouders op staatskosten worden opgeleid, ongeacht hun sociale afkomst of beroep van de ouders."

De onderwijsdoelen van de nationaalsocialistische volksstaat laten zich samenvatten in twee kernbegrippen: gemeenschapsgevoel en elitevorming.

De NSDAP strijdt ervoor om arbeid te vestigen als het fundament van de volksstaat en het arbeiderschap als de leidende levenshouding. Daarom streeft zij naar een onderwijssysteem dat opgroeiende volksgenoten vormt tot arbeiders in de nationaalsocialistische betekenis van het woord. Het onderwijs moet zich hierbij niet richten op natuur- en levenvreemde ideologieën of principes, maar op de praktische behoeften van het leven binnen de volksgemeenschap. Zo wordt bij kinderen de wil gewekt om nuttige en onzelfzuchtige leden van hun volk te worden en de plaats in te nemen die past bij hun prestaties, talenten en interesses.

Dit onderwijsproces gaat hand in hand met staatsburgerschapsonderwijs, dat al vanaf de vroege jeugd de gemeenschap niet alleen als een emotionele basis, maar ook als een verstandelijke noodzaak laat erkennen. De positie van een opgroeiende volksgenoot in de volksgemeenschap moet uitsluitend worden bepaald door zijn prestaties, talenten en interesses – niet door verschillen in klasse of stand, noch door familiale of financiële belemmeringen. Op elk niveau streeft de nationaalsocialistische volksstaat naar elitevorming: niet alleen op intellectueel gebied, zoals in de staatsleiding, partijleiding, economie en wetenschap, maar ook in het handwerk, de arbeidersklasse en alle andere domeinen. Overal moeten topprestaties worden geleverd en een elite worden gevormd, steeds gebaseerd op de drie genoemde pijlers: prestaties, talenten en interesses.

Om dit te waarborgen, moeten bijzonder getalenteerde kinderen zo vroeg mogelijk onder de hoede van de gemeenschap worden genomen, ondersteund en hun opleiding door de staat gefinancierd worden, voor zover hun ouders dit financieel niet aankunnen. Hiervoor worden elitescholen opgericht als onderwijsinstellingen voor de volkse leiding op alle terreinen, gebaseerd op kosteloos gemeenschapsonderwijs – denk aan de Nationaal-Politieke Opvoedingsinstellingen, Adolf Hitler-Scholen en Ordensburchten uit het Derde Rijk. Maar ook alle andere scholen worden ingericht volgens het prestatieprincipe en zullen getalenteerde kinderen gericht bevorderen. Uiteindelijk moet dit ervoor zorgen dat alléén bekwaamheid en ijver bepalen wie tot de volkse elite en de nationale leiding behoort!

Samen leiden deze twee pijlers van het nationaalsocialistische onderwijsbeleid tot de vorming van een mensentype dat al zijn innerlijke talenten en interesses volledig kan ontplooien en deze onbaatzuchtig in dienst stelt van de gemeenschap. Zo ontstaan vrije, maar vrijwillig volkgebonden

en volkse arbeiderspersoonlijkheden – mensen die beantwoordden aan de oproep van de Führer om ‘de hoogste belichaming van de waarde van ras én persoonlijkheid’ te worden, of, in de woorden van Oswald Spengler, niet alleen ras zíjn, maar ook ras hébben. Dit laatste beschouwde hij terecht als een voorwaarde en levensnoodzaak voor een hoogcultuur.

Punt 21: Volksgezondheid

"De staat moet zorg dragen voor de volksgezondheid door de bescherming van moeder en kind, door het verbod op kinderarbeid, door de bevordering van lichamelijke opvoeding via een wettelijke regeling voor sport en gymnastiek, en door de brede ondersteuning van alle verenigingen die zich inzetten voor fysieke ontwikkeling."

Punt 21 van het partijprogramma richt zich op de verbetering van de volksgezondheid in het algemeen en formuleert hiervoor een reeks eisen die nu vrij bescheiden aandoen. Maar we moeten niet vergeten dat destijds, ondanks de ontberingen van de Eerste Wereldoorlog, de schande van de Novemberrevolutie en de onderdrukking door het Verdrag van Versailles, de innerlijke en uiterlijke gezondheid van het Duitse volkskorps nog overheersend was. De decadentie- en vervalverschijnselen van de Weimarrepubliek waren daarentegen slechts oppervlakkige fenomenen, die na 1933 snel en grondig werden overwonnen en vrijwel spoorloos verdwenen.

Heel anders verliep het na 1945: in het westelijke deel van Duitsland is het volk al meer dan veertig jaar blootgesteld aan een steeds heviger wordende ontbinding, die de geestelijke en lichamelijke volksgezondheid ernstig heeft ondermijnd. De Bondsrepubliek Duitsland en Oostenrijk vertonen nu alle klassieke kenmerken van een decadente en stervende samenleving: mensen die geestelijk en emotioneel diep verstoord zijn en lichamelijk aftakelen, met zelfmoord, drugsgebruik, criminaliteit, verlies van elk besef van nationale eer en waardigheid, masochistische schuldgevoelens over het eigen verleden, berusting, cynisme, onverschilligheid, erfelijke en geslachtsziekten. Dit alles, en nog veel meer, tast de volksgezondheid aan. Over de basis en voorwaarden daarvan moet nu opnieuw worden nagedacht, terwijl punt 21 destijds nog kon volstaan met enkele concrete eisen.

Volksgezondheid is een voorwaarde voor het behoud en de ontplooiing van ons volk – dus voor zijn voortbestaan en natuurlijke ontwikkeling. Tegenwoordig worden beide het sterkst bedreigd door twee factoren: milieuverwoesting en omvolking. Als de NSDAP de verbetering van de volksgezondheid als programmatisch doel stelt, moet zij zichzelf als volksbeweging opwerpen tegen omvolking en milieuverwoesting. Zij moet de vernietiging van onze leefomgeving door de materialistische minuswereld stoppen, evenals de massale immigratie van vreemd-volkse mensen!

Pas wanneer het doel 'een vrij en gezond volk in een gezonde en natuurlijke omgeving' is bereikt, kan men spreken van volksgezondheid. Om die te verbeteren, moeten de inzichten van de erfgezondheidsleer opnieuw worden doorgevoerd – concreet: het herinvoeren van de rassen- en erfgezondheidswetten, zoals die in het Derde Rijk op voorbeeldige wijze werden toegepast en waartoe Adolf Hitler in zijn politieke testament de Duitsers opriep tot 'nauwgezette naleving'. Punt 21 kan pas als vervuld worden beschouwd wanneer op alle niveaus het erfelijk gezonde weer wordt bevorderd en het erfelijk zieke wordt teruggedrongen! Dit leidt tot de verbetering van de lichamelijke volksgezondheid, waarop vervolgens concrete gezondheidsmaatregelen kunnen worden gebouwd in de geest van de specifieke eisen uit het programma. De verbetering van de geestelijk-emotionele volksgezondheid komt voort uit de strijd van de NSDAP voor de vrijheid en gezondheid van de volkse cultuur, waar het programma later op ingaat.

Punt 21 is ook het enige dat de vrouwenkwestie aanraakt. Alleen hier worden de vrouw en haar betekenis in en voor de volksgemeenschap vermeld. Dit komt doordat de NSDAP als mannenbond is georganiseerd en geen vrouwen opneemt. Voor nationaalsocialistische vrouwen wordt een eigen, autonome vrouwenbeweging opgericht, die zelf de verhouding van volksgenossinnen tot de volksgemeenschap vaststelt en vormgeeft. Het partijprogramma biedt hiervoor in punt 21 slechts het fundament: de vrouw wordt genoemd in verband met maatregelen voor het behoud en de bevordering van de volksgezondheid en expliciet aangeduid als moeder. Hieruit volgt dat wat voor de volksgenoot de opvoeding tot arbeiderschap als ethisch principe is, voor de volksgenossin de opvoeding tot moederschap is, dat haar eigenlijke levenszin uitmaakt!

Natuurlijk beperkt de rol van de vrouw in de volksgemeenschap zich niet tot het baren en opvoeden van kinderen. Zij beïnvloedt alle facetten van de volksgemeenschap, vormt een levensbelangrijk onderdeel ervan en wordt als zodanig hoog gewaardeerd. Binnen de natuurlijke gemeenschappen van de mens – familie, volk en ras – heeft zij haar taak en geeft zij deze vorm vanuit een moederlijk gevoel: beschermend, behoudend, verzorgend en koesterend. Overal staat zij voor het natuurlijke en gezonde tegenover het levenvreemde en zieke, en zo draagt zij beslissend bij aan de verbetering van de volksgezondheid. Op dit vlak is het partijprogramma vervuld wanneer Duitse vrouwen hun levensopdracht omarmen en moederschap als levenshouding verwezenlijken. Dit is de taak van de nationaalsocialistische vrouwenbeweging, waarbij de NSDAP haar ondersteunt in de geest van dit programmapunt.

Punt 22: Volksverdediging

"Wij eisen de afschaffing van de huurlingentroepen en de oprichting van een nationaal volksleger."

Alleen een volk dat wapens draagt, is vrij! Dit principe vormt de basis waarop de Duitse vrijheidsbeweging – de NSDAP – haar defensiepolitieke programma bouwt. De vrijheid van de natie kan alleen worden veiliggesteld als de vrijheid van de volksverdediging wordt bevochten. Om deze strijd succesvol te voeren, eist het partijprogramma in punt 22 twee zaken: de afschaffing van de huurlingentroepen en de oprichting van een volksleger. Wanneer beide zijn bereikt, heeft de Duitse natie haar defensiesoevereiniteit herwonnen en daarmee de vrijheid van haar volksverdediging teruggekregen. Dat is waarvoor wij strijden!

De afschaffing van de huurlingentroepen:
De Reichswehr van de Weimarrepubliek, onderworpen aan talrijke beperkingen door de overwinnaars van de Eerste Wereldoorlog, teruggebracht tot 100.000 man, van buitenaf opgelegd aan het Duitse volk en gebonden aan een democratische orde, werd door de NSDAP slechts gezien als een huurlingentroep. Zij diende niet om de vrijheid van de natie te verdedigen, maar om de orde van nederlaag en schande te handhaven. Hoeveel te meer geldt dit voor de overwinnaarsorde na de Tweede Wereldoorlog van 1945, die de Duitse natie ook het laatste restje vrijheid en onafhankelijkheid ontnam! Geen van de drie Duitse legers in de naoorlogse periode kan als volksleger worden beschouwd: de Bundeswehr van de BRD is een Amerikaanse huurlingentroep, de Nationale Volksarmee van de DDR een Russische, en het Oostenrijkse Bundesheer is gebonden aan het Staatsverdrag en een grondwet die de aansluiting van de Duitse Oostenrijkers bij de Duitse natie voorgoed moet blokkeren. Al deze huurlingentroepen van de naoorlogse orde moeten worden afgeschaft als de Duitse natie weer verenigd, vrij en onafhankelijk wil herrijzen!

De oprichting van een volksleger:
Na de zege van de nationaalsocialistische revolutie komt in plaats van de huurlingentroepen een uniform Duits volksleger. Dit bestaat uit een kleine, vrijwillige beroepsleger in de traditie van de Waffen-SS, dat de militaire elite van de Duitse natie vormt, en een volksmilitie die alle weerbare mannen van ons volk omvat. Deze militie wordt georganiseerd in lokale en bedrijfsgevechtsgroepen en opgeleid in de geest van het politieke soldaatschap, zoals dat in de traditie van de SA leefde. Zo ontstaat een nationaalsocialistisch revolutieleger, zoals Ernst Röhm, stafchef van de SA, dat in 1933/34 voor ogen had. Alleen een revolutie die haar eigen leger vormt, heeft werkelijk overwonnen! Het negeren van dit principe leidde tot de ondergang van de eerste nationaalsocialistische volksstaat – het Derde Rijk! De keuze voor een volksverdediging op basis van een militie benadrukt haar defensieve karakter en ontneemt anti-Duitse krachten het excuus voor een derde vernietigingsoorlog tegen Duitsland.

Punt 23: De Duitse culturele revolutie

“Wij eisen de wettelijke strijd tegen de bewuste politieke leugen en haar verspreiding door de pers.”

Om de oprichting van een Duitse pers mogelijk te maken, eisen wij dat: a. alle redacteuren en medewerkers van kranten die in het Duits verschijnen, volksgenoten moeten zijn; b. niet-Duitse kranten voor hun verschijning uitdrukkelijke toestemming van de staat nodig hebben en niet in het Duits mogen worden gedrukt; c. elke financiële deelname aan of beïnvloeding van Duitse kranten door niet-Duitsers wettelijk wordt verboden, en wij eisen als straf voor overtredingen de sluiting van zo’n krantenbedrijf en de onmiddellijke uitzetting van de betrokken niet-Duitsers uit het rijk.

Kranten die het algemeen welzijn schaden, moeten worden verboden. Wij eisen de wettelijke strijd tegen kunst- en literatuurstromingen die een ontbindende invloed uitoefenen op ons volksleven, en de sluiting van evenementen die tegen bovengenoemde eisen ingaan.

De laatste, maar allerminst onbelangrijke, van de vier vrijheden die essentieel zijn voor een vrij en natuurlijk voortbestaan en een hogere ontwikkeling van ons volk, is de vrijheid van de volkse cultuur. Want wat heeft het voor zin om de vrijheid van de volkseconomie, de rechtspraak en de volksverdediging te bevechten als de Duitsers niet langer Duits kunnen denken en voelen doordat hun cultuur wordt verwoest door vreemde invloeden en leugens?

Tegen deze ontbinding van de nationale cultuur en vóór haar bevrijding van internationale invloeden zet de Duitse culturele revolutie zich in, met de NSDAP als haar vaandeldrager. Al in de strijdperiode richt deze revolutie zich tot de gezonde massa’s van het volk en enthousiasmeert hen voor direct verzet tegen de symptomen van decadentie en de daarmee gepaard gaande omvolking van de Duitse cultuur. Zij keert zich tegen alle ontaarde stromingen in kunst, literatuur, theater en muziek, maar ook tegen uitingen in het dagelijks leven, zoals de promotie van rassenvermenging, pornografie en meer. De Duitse culturele revolutie staat alleen dat toe wat past bij de geest en ziel van de nationale cultuur en deze versterkt; zij vernietigt alles wat de Duitsers vervreemdt van hun Deutschtum en dit wil ontbinden ten gunste van een uniforme, materialistische wereldbeschaving!

Na de nationaalsocialistische revolutie wordt de strijd van de Duitse culturele revolutie voor de vrijheid van een natuurlijke en soortgebonden cultuur ook met wettelijke middelen voortgezet. In punt 23 van haar partijprogramma eist de NSDAP daarom de wettelijke strijd tegen kunst- en literatuurstromingen die een ontbindende invloed uitoefenen op ons volksleven! Hiermee wordt de koers van de Duitse culturele revolutie helder uiteengezet: deze eis is vervuld wanneer alle ontbindende en vreemde invloeden zijn uitgeschakeld en een Duitse cultuur weer onvervalst het Duitse denken en voelen weerspiegelt en aanzet tot verdere verheffing.

In de moderne tijd hebben massamedia de grootste invloed op de nationale cultuur van ons volk. Zij moeten daarom onder strikte controle komen van de Duitse culturele revolutie en haar machtspolitieke arm: de nationaalsocialistische volksstaat. Toen het programma werd opgesteld, ging het vooral om de pers – kranten en tijdschriften – maar inmiddels omvatten de eisen van punt 23 ook radio, televisie en andere media. Van gewillige werktuigen van anti-Duitse cultuurvernietiging moeten de massamedia veranderen in instrumenten voor de culturele

wedergeboorte van ons volk. Cultuur laat zich echter niet bevelen – zij heeft vrijheid en ruimte nodig voor een lange en vruchtbare ontwikkeling. Daarom onthoudt het partijprogramma zich van voorschriften over hoe een soortgebonden cultuur eruit moet zien en richt het zich enkel op het bestrijden van wat die ontwikkeling bedreigt of in gevaar brengt.

Punt 23 noemt als zulke bedreigingen enerzijds de ‘ontbindende invloed op ons volksleven’, die voortkomt uit de materialistische minuswereld in het algemeen, en anderzijds de ‘bewuste politieke leugen’. Dit suggereert dat de culturele ontbinding deels een onbedoeld gevolg is van de onderwerping van het Duitse culturele leven aan de materialistische wereldbeschaving, maar dat ons volk ook bewust door anti-Duitse leugens systematisch van zijn eigen aard wordt vervreemd. Daarom eist de NSDAP de consequente verwijdering van alle anti-Duitse krachten uit de massamedia en verbiedt zij elke invloed door deelname of financiële betrokkenheid van volksvreemde elementen, evenals de verspreiding van niet-Duitse media in de Duitse taal. Zo wordt het Duitse culturele leven bevrijd van alles wat zijn natuurlijke ontplooiing in de weg staat, en worden de voorwaarden geschapen voor het opbloeien van een nieuwe hoogcultuur en de wedergeboorte van de Duitse en Europese volks- en rassenziel!

Punt 24: Volksbelang vóór eigenbelang

"Wij eisen vrijheid van religieuze overtuigingen binnen de staat, zolang zij het staatsbestaan niet in gevaar brengen en niet in strijd zijn met de morele en ethische overtuigingen van het Germaanse ras. De partij staat voor een positief christendom, zonder zich te binden aan een specifieke geloofsrichting. Ze bestrijdt de joods-materialistische geest in en buiten ons en is ervan overtuigd dat een duurzame genezing van ons volk alleen van binnenuit kan plaatsvinden, op basis van de overtuiging: algemeen belang boven eigenbelang."

Het partijprogramma van de NSDAP bereikt zijn hoogtepunt in punt 24 en vindt hierin zijn voltooiing. Het volgende en laatste programmapunt vraagt slechts om een versterking van de staatsautoriteit om de volledige uitvoering van de wettelijke eisen mogelijk te maken, maar voegt daar niets wezenlijks aan toe. Punt 24 daarentegen belichaamt de eigenlijke gezindheid en de kern van het hele partijprogramma. Het legt daarmee een ijzeren fundament onder het leven van ons volk – het werkelijke grondbeginsel van onze idee en beweging. Deze formulering is de tweede en laatste in het programma die in hoofdletters is uitgelicht en daardoor extra nadruk krijgt. Zoals in punt 11 de breking van de zinsknechtschap wordt gepresenteerd als de cruciale voorwaarde en methode om de socialistische volksgemeenschap op te bouwen, zo wordt hier in punt 24 de gezindheid uiteengezet, het kloppende hart van onze hele strijd! Tussen deze twee pijlers – volksbelang vóór eigenbelang en de breking van de zinsknechtschap – ontvouwt zich de volledige politieke, economische, sociale, culturele en wereldbeschouwelijke strijd van onze partij, die juist hieruit zijn diepere betekenis en innerlijke samenhang haalt.

Aan het begin van punt 24 spreekt de NSDAP niet alleen haar erkenning uit van de vrijheid van alle religieuze overtuigingen, maar eist zij deze zelfs op als een logisch uitvloeisel van haar politieke wil. Hiermee maakt zij ondubbelzinnig duidelijk dat de nationaalsocialistische partij zichzelf op geen enkele manier ziet als een religieuze hervormings- of revolutiebeweging binnen het Duitse volk. Zij is religieus tolerant en laat het aan elke volksgenoot over om zelf zijn weg naar God en zijn visie op religie te bepalen. Van haar partijleden vraagt zij in het bijzonder geen specifieke religieuze overtuiging. Het enige wat zij verlangt, is dat de Duitser zich als Duitser voelt en zich inzet voor de gemeenschap van zijn volk. Daarbuiten is hij vrij om zich te ontplooien als een volkgebonden en volkse persoonlijkheid, waarbij ook de vrijheid van zijn religieuze overtuiging hoort. Religieuze intolerantie staat dan ook lijnrecht tegenover de nationaalsocialistische idee, zoals die bindend is vastgelegd in het partijprogramma.

Toch kent deze religieuze vrijheid grenzen, daar waar de politieke zin van de strijd van de partij voor het behoud en de ontplooiing van ons volk begint. Omdat de NSDAP het overleven en de soortgebonden ontwikkeling van de volksgemeenschap ziet als de hoogste waarde en de levenszin van elke volksgenoot, duldt zij geen religieuze overtuigingen die het bestaan van de nationaalsocialistische volksstaat bedreigen – een staat die de volksgemeenschap beschermt en haar ontplooiing machtspolitiek waarborgt. Deze worden niet om religieuze, maar om politieke redenen bestreden. Of, anders gezegd: een religieuze gemeenschap bepaalt zelf of zij erkend wordt en vrij kan functioneren. Zij wordt alleen aangepakt als zij zich tegen de volksgemeenschap keert en

daardoor eerder een politieke en anti-Duitse boodschap verkondigt dan een religieuze. In dat geval wordt zij niet als religieuze, maar als politieke gemeenschap behandeld, net als alle andere anti-Duitse krachten. De tweede grens voor de vrijheid van religieuze overtuigingen ligt bij het zedelijkheids- en morele gevoel van het Germaanse ras, waartegen niet mag worden gezondigd.

Die formulering is enigszins ongelukkig gekozen, omdat een beroep op 'zedelijkheid en moraliteit' al snel de weg kan vrijmaken voor bekrompen zedenpredikers en zelfverklaarde morele inquisiteurs, met wie de nationaalsocialistische levenshouding niets te maken heeft. Wij streven immers naar het vormen van vrije en natuurlijke mensen. Dit risico werd na de eerste nationaalsocialistische revolutie van 1933 meerdere keren zichtbaar en leidde tot een kritische opmerking van Dr. Goebbels: 'Natuurvreemde lieden, die óf al een leven achter zich hebben óf niet verdienen er nog een voor zich te hebben, maken in naam van onze revolutie een zedenkwestie van alles. Het gaat zo ver dat dit clubje zedenrechters zelfs niet terugschrikt voor de puur persoonlijke levenssferen. Het liefst zouden zij in stad en land kuisheidscommissies instellen, belast met het toezicht op het liefdesleven van Müller en Schulze. Als het aan hen lag, zouden zij van het nationaalsocialistische Duitsland een woestenij van bekrompenheid maken, waar verklikkingen, gesnuffel in bedden en afpersing aan de orde van de dag zouden zijn.'

Zo'n houding druist natuurlijk in tegen de geest van onze levensvisie en kan in de letter van het partijprogramma geen rechtvaardiging vinden. Het is evident dat met 'zedelijkheids- en morele gevoel van het Germaanse ras' een schending van de ethiek van de nationaalsocialistische volksgemeenschap wordt bedoeld: alles wat arbeiders, strijders, moeders en leiders verhindert om hun taak in het leven van ons volk zo goed mogelijk te vervullen. Hieronder vallen ook de eerder genoemde ontbindende invloeden en bewuste leugens die de Duitser beletten om Duits te denken en te voelen, en die de opbouw en ontplooiing van een soortgebonden Duitse cultuur bedreigen en dwarsbomen. Voor zover religieuze gemeenschappen in die richting actief zijn en zulke doelen nastreven of effecten veroorzaken, moeten zij worden bestreden – niet vanwege hun religieuze boodschap, maar vanwege hun anti-Duitse handelwijze.

Buiten deze beperkingen eist de NSDAP echter volledige geestelijke vrijheid. Met de nieuwe orde van het nationaalsocialisme komt er een einde aan eeuwen van religieus fanatisme en blinde dogmatiek, die elke ontwikkeling van een vrije cultuur onmogelijk maakten en ooit het lichtrijke rijk van de antieke geest en de vrije levensorde van onze Germaanse voorouders verwoestten ten gunste van de spreekwoordelijk 'duistere' middeleeuwen met hun religieus geïnspireerde massamoorden!

Het kan verrassend lijken dat de relatief ondergeschikte eis van godsdienstvrijheid wordt opgenomen in punt 24, dat toch de kern van het hele partijprogramma vormt. Maar de verdere tekst verduidelijkt dat deze openingsverklaring over religieuze vrijheid dient als opstap naar het belijden van de religieuze grondhouding van de partij zelf. In tegenstelling tot het materialistische marxisme is het idealistische nationaalsocialisme verbonden aan een levenshouding die hogere waarden erkent in het bestaan van een volk en zijn volksgenoten. Door de geschiedenis heen zijn zulke hogere waarden altijd uitgedrukt in religieuze mythen en boodschappen, begrijpelijk gemaakt voor de gewone mens. Achter de eis van de partij voor vrijheid van religieuze overtuigingen schuilt dus geen koele, onverschillige tolerantie, maar een gepassioneerde instemming met een idealistische

levenshouding, zoals elke religie die verkondigt – een houding die enkel wordt begrensd als zij zich keert tegen de volksgemeenschap, die de hoogste waarde vertegenwoordigt.

Dit wordt zeer helder wanneer het programma vervolgt dat de nationaalsocialistische partij als zodanig een positief christendom aanhangt, zonder zich aan een specifieke confessie te binden. Hiermee wordt allereerst pragmatisch erkend dat het Duitse volk in zijn geschiedenis diepgaand is gevormd door het christendom, dat zo'n geschiedenis niet zomaar kan worden weggevaagd en dat het nationaalsocialisme geen religieuze strijd of nieuwe verdeeldheid in het volkskorps wil ontketenen. In plaats daarvan omarmt de partij deze erfenis en eerbiedigt zij de christelijke overtuiging van vele volksgenoten. Het christendom is de dominante overtuiging van het Duitse verleden en heden. Daarom moet het, net als alle andere stromingen in ons volksleven – en vanwege zijn gewicht zelfs meer dan veel andere – worden ingezet ten dienste van het behoud en de ontplooiing van ons volk. Een christendom dat zijn inherente idealen en verkondigde waarden wijdt aan het overleven en de hogere ontwikkeling van ons volk, is een positief christendom. Dit standpunt vertegenwoordigt de partij als geheel.

Dit verplicht natuurlijk niet elke partijgenoot, die als individu vrij is om een andere overtuiging aan te hangen en te werken aan een religieuze hervorming van het Duitse volk – zolang hij dit als persoon doet en de partij niet meesleept in religieuze twisten. De partij biedt alle Duitsers een thuis die bovenal Duitser willen zijn!

Geloof in en instemming met hogere waarden die het leven van een volk verheffen en verrijken, bepalen de houding van de NSDAP ten opzichte van religieuze kwesties. Deze waarden vormen een bolwerk tegen de vaak overweldigend lijkende minuswereld, de omringende materialistische wereldbeschaving die alle volkeren vergiftigt en ontbindt tot zij sterven en plaatsmaken voor zielloze consumptierobots. Tegen deze sluipende dood van ons volk strijdt de NSDAP. Zij ziet de oorzaak in de joods-materialistische geest, die ons van buitenaf ontwricht maar ook van binnen resoneert met de laagste instincten en begeerten van de mens. Hiertegen stelt de partij haar waarde-idealisme, dat van binnenuit de genezing en wedergeboorte van ons volk mogelijk maakt. Het positieve christendom is opnieuw een passende vertolking van dit waarde-idealisme, geworteld in de christelijke traditie van ons volk, dat wij inzetten tegen de materialistische ongeest. Het christendom verkondigt de boodschap van liefde voor de naaste – en wie is die naaste anders dan onze volksgenoot? Deze gezindheid brengt een orde tot stand die de minuswereld overwint en een menswaardige nieuwe orde schept – een orde waarin als onaantastbare wet geldt: volksbelang vóór eigenbelang!

Punt 25: Staatshervorming

"Voor de uitvoering van dit alles eisen wij de oprichting van een sterke centrale macht van het rijk, de onvoorwaardelijke autoriteit van het politieke centraal parlement over het hele rijk en zijn organisaties in het algemeen, en de oprichting van standen- en beroepskamers voor de uitvoering van de door het rijk vastgestelde kaderwetten in de afzonderlijke deelstaten."

Opvallend is dat het partijprogramma nergens datgene eist wat de NSDAP het vaakst wordt aangewreven: de oprichting van een partijdictatuur! In werkelijkheid gaat het de NSDAP niet om een specifieke staatsvorm. De partij wil de mensen van ons volk winnen voor een nieuwe levenshouding en hen overtuigen van onze levensjuiste wereldbeschouwing. Op die basis moeten enkele concrete politieke eisen worden verwezenlijkt om de vrijheid van de Duitse natie te veroveren. Staatsvormen en instellingen zijn hierbij alleen relevant voor zover ze deze nationale vrijheidsstrijd niet in de weg staan. Het partijprogramma beperkt zich dan ook logisch tot de eis van een sterke centrale macht en onvoorwaardelijke autoriteit. Al het overige is een kwestie van praktische doelmatigheid, niet van programmatisch belang.

Om haar programma te verwezenlijken, moet de NSDAP in elk van de Duitse deelstaten een eigen weg volgen. In de DDR kan zij enkel ondergronds opereren, terwijl zij in de BRD en de Oostmark alle mogelijkheden moet aangrijpen, ook om publiekelijk invloed uit te oefenen op onze volksgenoten. Het doel blijft altijd om de massa van het volk te winnen voor onze partij en onze wereldbeschouwing. De NSDAP verwerpt daarom putschisme en dictatuur: een echte volksgemeenschap kan alleen rusten op de vrije wil van de volksgenoten, en elke poging om haar te forceren is gedoemd te mislukken.

Het nationaalsocialisme is een revolutionaire idee, maar het streeft geen revolutionaire opvoedingsdictatuur na; het zoekt de instemming van het volk. Daarom heeft de NSDAP de strategie van de legale revolutie ontwikkeld: in parlementaire systemen neemt zij legaal deel aan de politieke strijd als partij onder andere partijen, met als doel via vrije verkiezingen de meerderheid te verwerven en zo de revolutie naar de zege te leiden. Deze weg van de legale revolutie is mogelijk overal waar, in lijn met westers-democratische principes, de meerderheid van het volk vrij kan beslissen. In het naoorlogse Duitsland geldt dit echter nergens volledig: in alle drie de deelstaten verhinderen bepalingen van de overwinnaars een vrije wilsuiting van ons volk. Daarom moet de NSDAP zich voorlopig richten op een staathervorming die eerst de Duitse onafhankelijkheid herstelt. Dientengevolge strijdt de NSDAP in alle drie de deelstaten voor de verkiezing van een groot-Duitse, grondwetgevende nationale vergadering waaraan alle partijen kunnen deelnemen.

Daarnaast zijn in de Oostmark en de BRD tussentijdse doelen haalbaar en essentieel: in de Oostmark de bevrijding van de beperkingen van het Staatsverdrag, en in de BRD de opheffing van de verbodswetten op nationaalsocialistische organisaties, evenals de hereniging van ten minste deze twee Duitse deelstaten. De democratische grondwet kan hierbij blijven bestaan zolang het volk dat wil. De staathervorming richt zich enkel op het vestigen van een sterke centrale macht, zoals voorgeschreven in punt 25 van het partijprogramma.

Daartoe streeft de NSDAP naar:

- Directe verkiezing van het staatshoofd;
- Invoering van volksinitiatieven en referenda;
- Wijziging van het kiesrecht, waarbij de sterkste partij een absolute meerderheid in het parlement krijgt, maar kleine partijen een zetelaantal ontvangen dat past bij hun stemmenaantal (opheffing van de 5%-drempel);
- Opheffing van alle partijverboden en deelname van alle partijen aan verkiezingen, inclusief de NSDAP.

De volgorde waarin deze doelen worden bereikt, is niet van belang. Het is geen programmatische kwestie, maar een praktische, afhankelijk van de omstandigheden en de kansen die zich voordoen.

Naarmate de NSDAP echter meer Duitse volksgenoten overtuigt van haar idee, groeit haar betekenis, totdat zij onvermijdelijk de enige politieke vertolker wordt van de wil van het Duitse volk. Dit betekent geen partijdictatuur en vraagt geen illegale aanpassingen van staatsvormen of instellingen, maar vloeit voort uit de beoogde en uiteindelijk bereikte eenheid van wil binnen de Duitse volksgemeenschap! Naast de oprichting van een sterke centrale macht noemt het partijprogramma slechts één concrete eis voor de beoogde staathervormingen: de vorming van standen- en beroepskamers.

Hiermee wordt uitgedrukt dat een organische volksgemeenschap gebaseerd moet zijn op standen. Naarmate de NSDAP de enige politieke wil van het volk wordt, neemt de rol van partijen af ten gunste van de standen. Partijen zijn immers geen natuurlijke of vanzelfsprekende entiteiten: mensen worden niet geboren in partijen, maar in een familie; ze groeien op in een stad, regio of dorp, besteden het grootste deel van hun leven aan hun werk en vervullen een specifieke taak in het leven van de volksgemeenschap – als arbeiders, strijders, leiders, of vrouwen als moeders. Dit zijn de natuurlijke geledingen en lagen van de volksgemeenschap. Voor hen worden instellingen opgericht, en via deze instellingen zullen volksgenoten medeverantwoordelijkheid en medezeggenschap uitoefenen. Zo maakt de partijstaat geleidelijk plaats voor de standenstaat, totdat uiteindelijk ook de NSDAP zelf – zoals eerder uiteengezet – overbodig wordt en zichzelf opheft.

Dit alles bereikt de NSDAP door de opvoeding van volksgenoten en politieke strijd tegen haar tegenstanders – niet met geweld en terreur, maar in overeenstemming met de woorden van Dr. Goebbels: ‘Het kan goed zijn macht te hebben die rust op geweren, maar beter en vreugdevoller is het om het hart van een volk te winnen en te behouden.’

De verplichting

“De leiders van de partij beloven, indien nodig met inzet van hun eigen leven, zich onverzettelijk in te zetten voor de verwezenlijking van de bovengenoemde punten.”
München, 24 februari 1920

Het partijprogramma van de NSDAP sluit af met de plechtige belofte van de partijleiders, die zich met inzet van hun eigen leven volledig wijden aan de uitvoering van de 25 punten. Nogmaals wordt hiermee onderstreept dat deze punten geen verzameling loze gemeenplaatsen, utopische dromen of fraaie woorden zijn, maar een precieze handleiding vormen. De realisatie ervan moet de vrijheid van de natie mogelijk maken en zo het behoud en de ontplooiing van ons volk veiligstellen. Dit verheven doel rechtvaardigt elk offer – zelfs dat van het eigen leven, want wat weegt het leven van één individu, van ieder afzonderlijk mens, op tegen het leven van zijn volk?

De leidende rol binnen de NSDAP is geen kans om persoonlijke ijdelheid, verlangens, ambitie of egoïsme te koesteren. Het is de aanvaarding van een plicht om het volk te bevrijden, een totale opoffering van het eigen, kleine ik voor het grotere geheel van de volksgemeenschap, tot en met het ultieme offer van het eigen leven. De partijleiders hebben volgens deze zelfopgelegde verplichting geleefd en zijn gestorven zoals zij hadden beloofd. Wij gedenken:

- Rudolf Hess, de martelaar van de vrede, die met onverwoestbare standvastigheid meer dan veertig jaar foltergevangenschap doorstond en nooit brak;
- Ernst Röhm, de grote revolutionair, die ten onder ging aan een moorddadige intrige van reactionaire krachten;
- Dr. Goebbels, de meesterlijke propagandist, die elke laffe vlucht voor zichzelf en zijn gezin afwees, trouw bleef aan de zijde van zijn Führer en voor zichzelf en de zijnen de dood verkoos, omdat: "in de tijd die nu aanbreekt, zijn voorbeelden belangrijker dan mannen die blijven leven";
- Hermann Göring, die onbevreesd het wraaktribunaal van de overwinnaars in Neurenberg tegemoet trad, als een leeuw de eer van de Führer en de verslagen nationaalsocialistische staat verdedigde, de huichelarij van de overwinnaars ontmaskerde en de vrije dood verkoos toen zij hem wilden ophangen;
- Julius Streicher, een van Adolf Hitlers oudste strijdmakkers, wiens anti-joodse strijd soms omstreden was, maar die in het Neurenbergse wraaktribunaal het nationaalsocialisme als wereldbeschouwing het meest ondubbelzinnig trouw bleef, uitsluitend vanwege zijn overtuiging ter dood werd veroordeeld – hij bekleedde immers geen machtspositie die verantwoordelijkheid voor 'oorlogsmisdaden' met zich meebracht – en met een "Heil Hitler" op de lippen stierf.

Wij gedenken hen allen en de honderden, ja duizenden kleine functionarissen van de partij die hun trouw met hun leven hebben bezegeld.

Maar boven alles gedenken wij onze Führer, Adolf Hitler, die vrijwillig zijn leven opofferde toen het hoofdkwartier van de Führer en rijkskanselier niet langer houdbaar was. Te midden van de ondergang formuleerde hij in zijn politieke testament de verplichting voor zijn erfgenamen: ‘Uit het offer van onze soldaten aan het front en uit mijn verbondenheid met hen tot in de dood zal, hoe dan ook, opnieuw de kiem ontkiemen voor de stralende wedergeboorte van onze beweging en daarmee voor de verwezenlijking van de ware volksgemeenschap – Adolf Hitler.’

Wij zijn die erfgenamen – wij strijden voor de stralende wedergeboorte van onze beweging, waarvan wij weten dat zij als enige Duitsland weer vrij kan maken en een ware volksgemeenschap kan scheppen. Dáárvoor leven wij, dáárvoor vechten wij, en dáárvoor zijn ook wij – als het nodig is – bereid te sterven!

Duitsland, ontwaak!

Michael Kühnen

De 25 punten van het programma van de NSDAP
Door Michael Kühnen

Het werk "De 25 punten van het programma van de NSDAP," becommentarieerd door Michael Kühnen, hernieuwt met overtuiging het oorspronkelijke partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, dat op 24 februari 1920 door Adolf Hitler in München werd gepresenteerd. Kühnen, een toegewijd nationaalsocialistisch denker, zag dit programma als een tijdloze leidraad en gaf bij uitgave in 1985 / 96 JdF een frisse betekenis voor een nieuwe generatie. Hij combineerde de originele punten – zoals de roep om een groot-Duits rijk, economische hervormingen en een sterke volksgemeenschap – met zijn eigen commentaar, waarin hij deze ideeën verbond aan de uitdagingen van het naoorlogse Duitsland.

Kühnen behield de kern van het programma en benadrukte waarden als "gemeenschapsbelang vóór eigenbelang" en de strijd tegen de joods-materialistische geest. Zijn toelichtingen ademen een diep geloof in de kracht van nationaalsocialisme om Duitsland te herstellen, met nadruk op zowel de sociale als de volkse elementen van de 25 punten. In zijn afsluitende "De verplichting" eerde hij de zelfopoffering van vroege leiders als Hess, Röhm en Goebbels, en riep hij zijn volgelingen op tot een "stralende wedergeboorte" van de beweging.

Dit geschrift, ontstaan uit Kühnens werk binnen nationaalsocialistische kringen, is een inspirerend manifest dat de historische visie van de NSDAP levend hield. Het getuigt van zijn streven om een ideologie die hij als levenskrachtig zag, aan te passen en uit te dragen in een moderne tijd, met als doel een hernieuwde volksgemeenschap te scheppen.